

ji bo rîzgariya netewî û civakî

Yekiti

www.arsivakurdi.org

4

işgal ordusu DEFOL!

TÜRK ORDUSU KÜRDİSTAN'DA
YENİLECEKTİR !

Homeyni irticamın, TUDEH'i imhaya girişmesi ve ardından Sovyetler Birliği ile ilişkilerinin gerginleşmesinden sonra, Suriye, İsrail'in savaş tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Ve Türk ordusu, Ermeni militanlarını yoketme bahanesi ile Kuzey Kıbrıs'a karşı bir askeri hareket hazırlıkları içine girdi. Libya Konferansı ile bir araya gelen 19 örgütün "Cephe"si, hayata geçmeden dağıldı ve ardından YEKİTİ NİŞİTİMAN ile CUD (IKDP-İKP-PASOK-XEZİK) arasında silahlı bir çatışma başladı. Çatışma CUD'u yıprattı. İKP, PASOK ve XEZİK ağır kayıplara uğradılar. Bu çatışmayı kimin başlattığı, hangi tarafın haklı olduğu, hangi tarafın daha fazla zayıf verdiği, ya da kazançlı çıktığı belirleyici değildir. Bu çatışma yerel düzeyde, Saddam Hüseyin'in diktatörlüğünün pekişmesine hizmet etmiştir. Kürt ulusunun bağımsızlık ve birlik ve insanca yaşama mücadelesinde ise ağır tahribatlar yaratmıştır. Kürdistan için ulusal bir felaket, ulusal bir intihardır. Bağımsızlık ve birlik mücadelesi için tarihsel-toplumsal ve siyasal durumun oldukça elverişli imkânlar ve şartlar yaratarak biçimlendiği bir dönemde, bölgede var olan ve uzun süre de var olacakları kaçınılmaz olan siyasal güçlerin birbirini kırması direnmenin ana hayat kaynaklarından biri olan Peşmerge'nin birbirini boğazlaması vahim ve afedilmez hatalardır.

YEKİTİ NİŞTİMAN—CUD çatışması- nin açtığı yaraların henüz kanadığı ve parçalanmanın ağır tahribatı altında bulunan bölgeye Türk ordusu, Hakkari'ye bağlı Uludere'den —Mayıs ayının son haftası içinde— yoğun bir askeri saldırıya geçti. Irak devleti içinde bulunan Kürdistan topraklarında 30 km kadar ilerleyen Türk ordusu —resmi açıklamalara göre— bu istilayı kim senin burnu kanamadan gerçekleştirmiş-tir! Bölgede barış ve istikrarı koruyacak-mış! Ama, bölgedeki siyasal güçler, Türk ordusunun ağır kayıpları verdiği ve Diyarbakir hastanelerinin yaralı Türk askerleri ile dolu olduğunu bildiriyorlar. Hakkari'ye alev acele bir "Sahra Hastanesi" gönderildiği dünya basını tarafından açıklandı. Ayrıca, başarısız istila hareketinin fosfor bombaları kullanılarak boyutlandırılacağı da bildirilmektedir.

İstila ordusu, savunmasız sınır köylerini kuşatmıştır. Girdiği alanlara gazetecileri sokmuyor. Tarih, bu vahşi ve barbar ordunun Zilan'da ki, Dersim'deki kahpeliklerini yazmıştır. Savunmasız Kürt köylerinde de kahepece katliamlara girişeceğinden zerrece kuşku duyulamaz. Ama, istila ordusu, 60 yıldır ilk defa deneyli ve örgütlü bir askeri güçle, Peşmerge ile karşılaşıyor! Eğer Peşmerge, yapısal ve politik mecburi yetlerden ötürü geri çekilmez ve istilaya karşı direnmeyi örgütlenirse, istila ordusu tarihi boyunca yemediği ve sonuna kadar hak ettiği tokadı yiyecektir. Bu, generaller oligarşisini de çatlatabilir. Bu arada belirtelim ki, Kuzey Kürdistan'ın (TC) örgütsüz olması ve askeri destek üslerinden yoksun bulunması tarihsel bir şanssızlık, tarihsel bir talihsizliktir. Yüksek düzeyde ajitasyonların ve "teorik" masturbasyonların, hayatın gerçekleri karşısında, nasıl acınası maskaralıklar olduğu, böylece bir kez daha hayat tarafından açığa çıkarılıyor.

İstilanın yöneldiği bölgede IKDP örgütlü bulunuyor. IKDP, Türk, Arap ve Kürt solu ile yurtsever güçlerin büyük bir bölümü tarafından "hain", "emperyalizmin ajanı" olarak suçlanmıştır. Henüz IKDP'nin, istilaya karşı nasıl bir tavır geliştirdiği ya da nasıl bir tavır geliştireceği belli değildir. IKDP tarihi bir sınavdan geçmektedir. Direnme durumunda, IKDP'nin

nasil sıfatlandırılacağı Kürdistan devriminin ittifaklar siyasetinde büyük önem taşıyor. Çünkü, IKDP'nin, istilacı Türk ordusuna atacağı her tokat, nesnel olarak sömürgecilğin, faşizmin ve emperyalizmin gücünü sarsacaktır. Bunun yanında kitlelerin bilinçlenmesine, örgütlenmesine, kitleler üzerindeki korku ve paniğin; öfkeye kine ve ihtilacı ayaklanmalara dönüşmesine de hizmet edecektir. Bunun tersi de mümkündür. IKDP, savunmasız halkı terk ederek, direnmeyi göze almayabilir. Bu durumda, istilanın YEKİTİ NİŞTİMAN'ın karargâhlarına sızması ve İran KDP'nin mevzilerine kadar genişlemesi de mümkündür. Bölgede birlik ve dayanışma şu anda her şeydir. Direnme, son derece hayattır. Ve ilk elde istilaya göğüs gerecek güç IKDP'dir.

Siyasi sonuçları ister olumlu ister olumsuz olsun, IKDP'si Peşmergeleştiren istilacı Türk ordusuna karşı direnmeleri bütün siyasal güçlerin istedikleri ve bekledikleri bir durumdur.

Bunlarla beraber, altını defalarca çizdiğimiz üzere, bağımsızlık ve birlik mücadelesinde tek ve merkezi örgütlenme, bütün güçleri tek bir genel taarruz cephesinde bir araya getirmek Kürdistan devriminin vazgeçilmez perspektifi olarak bütün çıplaklığı ile bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bütün güçleri tek bir genel taarruz cephesinde bir araya getirmek, hayati, acil, pratik bir faaliyettir ve hayatın gerçekleri ile tam bir uyum göstermektedir. Bugün bu durum, bir kez daha bütün çıplaklığı ile maddileşmiştir.

Yeni istilalarla Kürt ulusunun kanını akıtan işgalci Türk ordusu Kürdistan'da yenilecektir! Yenilmelidir! Bu savaş, bağımsızlık, birlik, insanca yaşama savaşıdır. Bu savaş kaybedilemez! Bu savaş mutlaka kazanılmalıdır! Mutlaka kazanılacaktır!

Kürdistan Komünist Partisi—
Örgütlenme Komitesi istilaya karşı bütün gücü ile direnmenin yanında olacaktır.

29 Mayıs 1983—1

Jİ BO RIZGARİYA NETEWÎ Û CIVAKÎ

Y E K İ T İ

HEDEFİMİZ BELLİ,

DÜ ŞÜNCELERİMİZ

BERRAK

YOLUMUZ AYDINLIKTIR

ler var. Bu arkadaşların itirazları kabul edilemez. Dergi çok zor şartlarda, bir çok devlet sınırlarını aşarak Ortadoğu'ya giriyor. Mayınlı sınırları, polis engellerini geçerek Kürdistan'da kadrolara ulaşıyor. Ve gerek Ortadoğu'da gerekse Kürdistan'da ücretsiz dağıtılıyor. Buralara ulaşması için yapılan masraflar, derginin maliyetini kat kat aşıyor. Bu nedenle, Avrupa'da dergiyi okuma imkânına sahip olanların itirazları, soruna bakış açısının oldukça dar olmasından kaynaklanmaktadır. Bu itirazların azınlıkta olmaları ise sevindiricidir. Çünkü, Avrupa'daki okuyucunun büyük bir kesimi, derginin fiyatının oldukça üstünde bağışta bulunarak dergiyi almaktadırlar. Ve yayın finansmanına katkıda bulunmaktadırlar.

Bu aradabelirtmek gerek ki, dergi 300'e yakın bir protokol dağıtımı da yapmakta, yazarlara, partilere, siyasi hareketlere ücretsiz postalanmaktadır.

Biçimsel eleştirilerin bir başkası, dergide kullanılan bazı kavramlara karşı yapılmaktadır. Bu kavramları biz icad etmiyoruz. Teorik marksizm ile ilgilenen her okuyucu, bu kavramların aşağı yukarı aynı olgularla ilgili olarak aynı içerikle kullanıldığını farkedecektir. Polemiklerle ve dernek tartışmaları ile beslenen çeyrek aydınlar ise elbette ki, kafalarına estiği gibi değerlendirmeye yapacaklardır. Bunlara söylenecek fazla bir şey yok.

Biçimsel eleştirilerden biri de, derginin niteliğinin kavranamayışından ileri geliyor. Dergi doğrudan doğruya

marksist kadrolara ya da marksist olma iddiası taşıyanlara yöneliktir. Bundan dolayı da yaygın bir dağıtım yapılmıyor zaten. Bazı siyasal güçler ve kişiler ise, dergiyi didikleterek kendi değerlerine göre bir takım sonuçlar çıkarmaktadırlar. Bu güçler dergi ile doğrudan diyaloga girme cesaretine sahip olmalıydılar. Tersi durumda bir takım subjektif değerlendirmelerin köleliği altında, dedikodu ve gevzelek olarak kalacak olan "eleştiri"lere itibar etmek mümkün olmayacaktır. Ayrıca anti-sömürgeci mücadelenin ögeleri olarak yurtsever-demokratlar kendi görev ve sorumluluklarının bilincine varmak zorundadırlar. Marksist kadrolarla ilgili bazı belirlemeler, her ne kadar genel çizgileri itibariyle bu güçler için de zaman zaman geçerli olabilirse de, esas itibariyle, yurtsever-demokratlar için yapılacak değerlendirmeler ayrı yerde durmaktadır. Bu değerlendirmeler elbette ki yapılacaktır. Şunu da vurgulamakta yarar var: yurtsever-demokratlardan gelecek eleştiri ve önermelere derginin sayfalarını belli bir dönem sonra açacağız.

Öz ile ilgili eleştirilere gelince, bunlar henüz netleşmiş değil. Genellikle olumlu önermeler ve destekleyici belirlemeler var. Netleşen görüşleri bize ulaştıkça yayınlayacağız. Bunlar içinde partinin ismi ile ilgili önermeleri, biçime değil, öze ilişkin bir sorun olarak görüyoruz. Bazı yoldaşlar ve başka siyasetler içinde yer alan komünistler, partinin marksist-leninist teoriye bağlı olmasını

Kürdistan devriminin teorik ve programatik sorunlarına açıklık getirmek, devrimin stratejik ve taktik sorunlarını tartışmak amacıyla çıkan, "Jı Bo Rızgariya Nete-wi û Cwaki YEKÎTÎ", bu çalışmalarını, saptanan program çerçevesinde sürdürüyor. Dağıtılma ve çürümenin yaygın olduğu ve karmaşık bir yayın politikasının egemen bulunduğu bu dönemde, dergi ilgi ile izleniyor, tartışılıyor. Fakat aynı zamanda genel bir tedirginlik ve endişe yarattığı da gözleniyor. Bu doğaldır. Şüphesiz, dergiyi şartlı kafalarla ve bayağı önyargılarla izleyen ve bunun sonucu olarak varmış oldukları olumsuz eğilimleri yaygınlaştırmak isteyenler de var. Bu da doğaldır.

Biçimsel eleştiriler olarak, derginin fiyatına itiraz eden-

fakat isminin daha değişik olmasını önermektedirler. Örneğin; "Kurtuluş Partisi", "Emek Partisi" v.b. Bu önerme bir çok bakımdan tutarlı olmadığı gibi, yanlıştır da. Komünist parti, bir yığın örgütü, bir kitle örgütü ya da bir cephe değildir. Bir sınıf partisidir. Derginin çeşitli yazılarında bu sorun enine boyuna tartışılmaktadır. Burada ayrıca tartışmayacağız. Okuyucu partinin ismi ile ilgili olarak, Komünist Parti Manifestosu'nda, Engels'in 1890 Almanca Baskıya Önsöz'ünü, Nisan Tezleri'nden, Lenin'in, Bilimsel Bakımdan Doğru Olmak ve Proletaryanın Siyasal Bilincini Aydınlatmak İçin Partimizin Adı Ne Olmalara başlıklı yazısını ve Parti Programının Gözden Geçirilmesi ve Partinin Adının Değiştirilmesi Üzerine Rapor (Partileşme Süreci Lenin) isimli yazıyı yeniden büyük bir dikkatle okumalıdır.

Bir kısım okuyucu, nasil komünistlerle ilgil belirlemeleri yurtsever-demokratlara kadar genişletiyor ve çarpıklaştırıyorsa, bir kısım okuyucu da partiyi cephe ile özdeşleştiriyor ve böylece temel sorunlara yaklaşma anlayışı kendiliğinden çarpıklaşıyor. Bize belgesel olarak ulaştıklarına bu sorunları kendi içeriklerine uygun olarak tartışacağız.

Esasen gerek biçime ve gerekse öze ilişkin eleştiri ve önermeleri, bu sayıda tartışma konusu yapmak istemiyorduk. Çünkü, bunlar henüz olgunlaşmadığı gibi, muhatap alınacak ölçüde belgelenmiş değil. Bu yazıda tartışmak istediğimiz siyasal ba-

zı eleştiriler vardı. Bu arada yukarıdaki belirlemeleri de yapmanın yararlı olacağını düşündük.

Siyasal eleştirilerin merkezini, Kürdistan Komünist Partisi diye bir olgunun kabul göremeyeceği oluşturuyor. Ortadoğu'daki bazı yetkili ağızlar, alanda 4 tane temel siyasal güc olduğunu belirtiyorlar. Bunları İran Komünist Partisi (TUDEH), Türkiye Komünist Partisi, Irak Komünist Partisi ve Suriye Komünist Partisi olarak belirliyorlar. Bunların dışında oluşacak bir komünist partiye yer olmadığı gibi, ciddiye de alınmaz deniyor

Irak Komünist Partisi'nden bir sözcü, "olgunlaşmamış elmanın dalından koparılması ne yenilmeye elverişlidir ne de olgunlaşması için tekrar dalına konulabilir. Pişmanlık duyulur, ama, fayda getirmez" diye bir belirleme yapıyor. Ve devam ediyor: "İkincisi, Türkiye Kürdistan'daki güçler hamile kadına benzemektedirler: yani henüz çocuğu doğurmamışlardır. Doğacak çocuk, körmü, topal mı ya da ölü mü doğacak bilemeyiz. Bu nedenle, her ne kadar bu güçlerle resmi görüşmeler yapıyorsak da, kendilerini ortaya koymadan ciddi ilişkiler içine girmeyi düşünmüyoruz."

Bu belirlemelerden anlaşılacağı üzere, Kürdistan Komünist Partisi, kurulabilir, ama, henüz erkendir gibi bir sonuç çıkarmak mümkün, ama, partiyi red etmekle, onun ortaya çıkışını erken bulmak iki ayrı anlayıştır.

Bu yazı yazıldığı zaman, TUDEH, büyük bir ihanet dalgası halinde politik yelpa-

zeden silinip gitmek üzereydi. Bilindiği gibi, Ayetullahlar, TUDEH'i yasakladılar. Ve lider Keya Nuri, Tahran televizyonunda yarım saate yakın bir itirafname ile TUDEH'in tarihine kara bir leke daha vurdu. Bazı TUDEH militanlarının İran KDP'ye sığındıkları da açık. Tarihin cilvesi işte* 1963'te ki Abdülkerim Kasım'ın anti komünist kıyımından kurtulan Irak Komünist Partisi'nin bir kısım üyeleri de Barzani'ye sığınarak kıyımdan kurtulmuşlardı.

TUDEH'in değil Kürt hareketini programlaştırması, kendi varlığını dahi koruyup koruyamayacağı henüz belli değildir.

Türkiye Komünist Partisi'nin durumu ise çok yakından bilinmekte ve izlenmektedir. 12 Eylül gibi kanlı ve vahşi bir darbeden sonra bile uluslararası düzeyde ortaya çıkamayan ve derneklerle dergilerle durumu idare etmeye çabalayan bu 60 yıllık hantallığın Türkiye devrimi ile beraber Kürdistan devrimini de başa götürmesi mümkün değildir. Bütün enerjisini İşçinin Sesi grubu ile mücadelede harcayan ve Doğu Berlin'den başını çıkarma cesaretine sahip olmayan bu partinin etkin bir siyasal güç olarak Kürdistan devrimini omuzlamasını beklemek Kürdistanlı komünistlerin işi olmaz. Bu partinin ideolojik olarak niteliğini ise bu yazıda tartışma konusu yapmaya ihtiyaç yoktur. Hiç kuşku yok ki, TKP içinde dürüst ve sağlam komünistler de vardır. Ve olacaktır da. Ama, TKP'nin mevcut siyasal refleksi 80'lik bir ihti-

yarın ağır çekimdeki tasasız ve uyusuk refleksleri içinde-dir.

Irak Komünist Partisi tarihi boyunca Kürt hareketine karşı tutarlı bir politik çizgi izlemedi. Durmadan zikzaklar çizdi. Zaman zaman karşısında yer aldı. Bu yazının yazıldığı günlerde de gene Yekiti Nıştıman ile bir silahlı çatışma içinde bulunduğu biliniyor. Bu kanlı çatışmanın nereye kadar genişleyeceği ve nasıl sonuçlar doğuracağı henüz belli değil. Alanda Yekiti Nıştıman ve Irak KDP gibi köklü çalışmaları olan siyasal güçler var. Ve bu güçler, IKP'nin kontrol edemediği özerk siyasal güçlerdir. Dolayısıyla alanda komünistlerinde yer alması hem doğal ve hem de zorunlu bir durumdur. IKP'nin alanda komünist bir çekirdeğin filizlenmesine karşı tavırlu olmak ve ona gelişip gürbüzleşeceği şartları hazırlamak olmalıdır. Terisi, devrimci proletaryanın dünya düzeyindeki mücadelesinde Kürdistan'daki ve Irak'taki mücadelesine de terstir.

Suriye'de iki komünist parti var. Biri iktidardaki BAAS'ın kanatları altında, onun bir parçası olarak Ulusal Meclis'te temsil edilmektedir. Bunu tartışma dışı tutuyoruz. Diğeri ise, illegal çalıştığı iddia edilen ve nitelikleri tarafımızdan henüz ayrıntılı olarak bilinmeyen bir yapıdadır. Bu partinin Kürt hareketine bakış açısını bilmiyoruz. Bu nedenle bir yorum yapmak henüz mümkün değil.

Özetle, alanda 4 ana siyasal güç olduğunu ve bunla-

ryn yanında Kürdistan Komünist Partisi'ne yer olmadığını belirlemek hem yanlış, hem tutarsız ve hem de gayri ciddidir.

İkinci bir durum, Kürdistan Komünist Partisi'nin Sovyetler Birliği ile ilişkileri sorunudur. Meraklı kulaklar partinin Sovyetlere karşı tavır ne olacak? sorusuna kendilerince bir cevap ararlarken, kuşkucular ve sağ oportünist eğilimin çeşitli nüanslarına mensup olanlar "Sovyetler böyle bir girişimi kabul etmezler, Sovyetler Birliği böyle bir partiyi istemez" türünden kahve sohbetlerine uygun düşen yargılar üretmektedirler.

Kürdistan Komünist Partisi, somut pratiğin bir ihtiyacı, siyasal hayatın bir dayatması, tarihsel toplumsal oluşumların bir ürünü ve zorunluluğu olarak vücut bulmaktadır ve böyle olacaktır. Parti, siyasal programının, siyasal strateji ve taktiklerinin, kitlelerin eylemi ile uyum içinde olması ve ona yol göstericiliği ile, yani izleyeceği eylem çizgisi ile kendi saygınlığını kendisi var edecektir. Partiyi bir danışıklı döğüş, bir heves, işgüzar aydınların bir girişimi olarak görmek ve göstermekten daha kötürüm, daha yanılıcı bir tavr olamaz. Bu aynı zamanda, marksizmlenin inanca sızılığın, proletaryanın tarihsel görevini kavrayamayışın, toplumsal ve siyasal hayatın yasalarını küçümsemenin bir göstergesidir. Bu tür değerlendirmelerin sosyalist olma iddiası taşıyan ağızlardan çıkması ise, utanç vericidir.

Kürdistan Komünist Parti-

si-Örgütlenme Komitesi'nin sorumluluğu altında yayını sürdürülen "Ji Bo Rızgariya Netewî û Cıwaki YEKİTÎ" de, gerekli ve zorunlu olan her konuda belli boyutlar içinde tartışmalar yapılacak, somut tavırlar enkısa ve en özlü bir biçimde verilmeye çalışılacaktır. Bu çalışmalar daha geniş ve ayrıntılı olarak alt ve yan yayınlarla verilmeye çalışılacaktır. Bütün bunların kısa bir zaman dilimi içinde verilmesi ise mümkün değildir.

Ayrıca henüz oluşmamış ve bağlayıcı karar organlarını oluşturmamış bir yapının stratejik ve taktik sorunlarda kesin tavırlar geliştirmesi ve siyasal çalışmaları bu alanla sınırlandırması düşünülmemelidir. Siyasal sorunlarda esneklik, teorik sorunlarda taviz vermemek ve ilkeler de kararlılık izlenecek çizgilerin yöntemsel öğeleridir. Bunlara titizlikle uyulacaktır, uymalıdır.

Her bilinçli devrimcinin, her komünistin kendi sorumluluğunu ve görevlerini yerine getirmesi, temele, sağlam bir taşın daha yerleştirilmesi demektir. İleriye doğru atılan her adım, yapının yukarıya doğru her santimlik yükselişi, ülkeye, ulusa, sınıfa, marksizmleninize bir canlı hücrenin daha verilmesi, hareketin gelişip gürbüzleşmesine biraz daha imkân ve şart hazırlamak demektir.

İmkânlarımız ve yeteneklerimiz kadar değil, mecbur olduğumuz kadar çalışmak ve mecbur olduğumuzu başarmak zorundayız. Hedefimiz belli, düşüncelerimiz berrak ve yolumuz aydınlıktır.

Lenin

Sosyalist düzey ile, ulusal demokratik düzeyin tek bir programda bütünsellik içinde yer alması gerektiğine daha önce işaret edilmişti. Mevcut programların bu bütünselliğe sahip olmadıkları da vurgulanmıştı.

Bu programların Kürdistan'da ulusal kurtuluşa denk düşen ulusal-demokratik devrim programı ile kendilerini sınırladıkları açık. Toplumsal kurtuluşa denk düşen sosyalist devrimi ulusal demokratik sınırlar içine hapsedmeleri de biliniyor. Marksist açıdan programatik olarak bir sapmadır bu. Teorik olarak da eksiktir. Bunu tartışacağız.

Lenin'in, demokratik devrimin gündem olduğu Çarlık Rusyası'nda tartıştığı program taslağında açıkça görüleceği gibi, programa temel alınan olgu toplumsal devrimdir ve demokratik devrim bu programın geneline bağlı olarak belli taleplerde ifadesini bulmuştur. Program sorunununda, bu metnin yararlı bir kaynak olacağı düşünülmüş ve yayımlandı.

"RUSYA SOSYAL-DEMOKRAT İŞÇİ PARTİSİNİN PROGRAM TASLAĞI"

(A)

I. Rusya'da mal üretimi durmadan hızla gelişmekte, kapitalist üretim biçimi giderek egemen hale gelmektedir.

II. Tekniğin sürekli ilerlemesi sonucu küçük çaplı üretimin yerini durmaksızın daha büyük boyutlarda, geniş çaplı üretim almaktadır. Üretim araçlarının önemli kısmı (topraklar ve fabrikalar, aletler ve makineler, demiryolları ve diğer ulaşım araçları), özel mülkleri olarak belirli sayıda kapitalistlerle büyük toprak sahiplerinin ellerinde toplanmaktadır. Giderek artan sayıda özerk küçük üreticiler (köylüler, esnaf ve zanaatkarlar) iflase sürüklenmekte, üretim araçlarını yitirmekte ve böylelikle de proleterleşmekte veya sermayenin hizmetçileri ve onlara bağımlı kişiler haline gelmektedirler. Gittikçe artan sayıda emekçi insanlar, işgüçlerini satmaya ve mülk sahiplerine bağımlı ve emekleriyle bunların servetini yaratan ücretli işçiler haline gelmeye itilmektedirler.

III. Teknik ilerleme ne derece büyük olursa, işgücü talebindeki artış işgücü arzındaki artışın o denli gerisinde kalmakta ve kapitalistler için işçilerin sömürülmesini şiddetlendirme imkânları o denli büyük olmaktadır. Yarınına duyulan güvensizlik ve işsizlik, sömürü boyunduruğu ve her çeşit aşağılanma emekçi halkın daha da geniş kesimlerinin kaderi haline gelmektedir.

IV. Bu süreç, kapitalizmin temel çelişkilerinin kaçınılmaz sonuçları olan endüstriyel bunalımlarla daha da ağırlaşmaktadır. Kitleler arasındaki yoksulluk ve yoksunluk, mamul mallar için pazar bulma olanaksızlığına bağlı toplumsal servet ısrarıyla yan yana varlığını sürdürür.

V. Bu yüzden, gittikçe daha fazla toplumsallaşmış emekçi haline gelen toplumsal emeğin üretici güçlerinin muazzam gelişmesiyle birlikte, bu gelişmenin bütün temel yararları nüfusun küçük bir azınlığının tekelinde toplanmaktadır. Toplumsal servetin büyümesi toplumsal eşitsizliğin büyümesiyle bir arada yürümekte, mülk sahipleri sınıfı (burjuvazi) ile proletarya sınıfı arasındaki uçurum büyümektedir.

(B)

VI. Fakat kapitalizmin bu bütün kaçınılmaz çelikleri çoğaldıkça ve geliştikçe, proleterlerin sayısı ve dayanışması, hoşnutsuzlukları ve öfkeleri de büyümekte, işçi sınıfı ile kapitalist sınıf arasındaki mücadeleye daha şiddetlenmekte ve kapitalizmin dayanılmaz boyunduruğunu silkip atma isteği artmaktadır.

VII. İşçilerin kurtuluşu işçi sınıfının kendi eseri olmaktadır. Bugünkü toplumun bütün diğer sınıfları, mevcut ekonomik sistemin temellerinin korunmasından yanadırlar. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu kapitalizmin iç gelişimi tarafından hazırlanan bir toplumsal devrimi gerektirir,

yani, üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılması, bunun toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi bütün toplum üyelerinin tam refahını özgür ve her yönlü gelişmesini sağlamak amacıyla kapitalist mal üretiminin yerini ihtiyaç maddeleri üretiminin bütün olarak toplum tarafından sosyalist örgütlenmesinin alması.

VIII. Bu proleter devrimi, toplumun sınıflara bölünmesine, dolayısıyla, bu bölünmeden kaynaklanan bütün toplumsal ve politik eşitsizliğe tamamiyle son verecektir.

IX. Bu toplumsal devrimi başarmak için proletarya, onu duruma hakim kılacak ve büyük amacına giden yol üzerindeki bütün engelleri aşmasını sağlayacak olan politik iktidarı elde etmelidir. Bu anlamda proletarya diktatörlüğü toplumsal devrimin zorunlu bir koşuludur.

X. Rusya Sosyal-Demokrasisi, işçilere, onların çıkarlarıyla kapitalistlerin çıkarları arasındaki uzlaşmazlığı göstermeyi, proletaryaya, yürüteceği toplumsal devrimin tarihi önemini, niteliğini ve ön gereklerini açıklamayı; ve proletaryanın mücadelesini bütün biçimleriyle yönetme yeteneğine sahip bir devrimci sınıf partisi örgütlemeyi kendine görev edinir.

XI. Fakat, dünya pazarı için uluslararası değişim ve üretim, uygar dünyanın bütün ulusları arasında öylesine yakın bağlar kurmuştur ki, günümüz işçi sınıfı hareketi bir uluslararası hareket olmak zorundadır ve çoktan beri de olmuştur. Rusya sosyal-demokrasisinin kendisini dünya proletarya ordusunun bir kolu, uluslararası sosyal-demokrasinin bir parçası olarak kabul etmesinin nedeni budur.

XII. Bununla birlikte Rusya Sosyal-Demokrasisinin acil hedefleri, ülkemizdeki prekapitalist, serf sahipliği sisteminin sayısız kalıtılarının üretici güçlerin en yük-

sek derecede gelişmesini geciktirmesi, proletaryanın sınıf mücadelesinin tam ve her yönlü gelişmesini olanaksız kılması ve emekçi halkın yaşam düzeyini düşürmesi olgusu tarafından oldukça değiştirilmektedir; milyonlarca köylünün helak olduğu Asyalılara özgü barbarca biçimin, ve bütün hakları inkâr edilerek tüm halkın cehalet ve kölelik içinde tutulmasının nedeni, bu kalıntılardır.

XIII. Çarlık otokrasisinin serf-sahipliği sistemi, bu kalıntıların en göze çarpanı, bütün bu barbarlığın en heybetli kalesidir. O, proletaryanın kurtuluş hareketinin ve halkın kültürel gelişiminin en büyük ve en tehlikeli düşmanıdır.

(C)

Bu nedenlerden ötürü, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, Çarlık otokrasisinin devrilmesi ve demokratik anayasa temeline dayanan bir cumhuriyetle değiştirilmesini ilk politik görev olarak önüne koymaktadır; bu anayasa şunları sağlayacaktır:

1) halk egemenliğinin yani en yüksek devlet erkinin, halk temsilcilerinden oluşan bir yasama kurulunun elinde toplanması;

2) gerek yasama kurulu gerekse bütün yerel öz-yönetim organları seçimlerinde yirmi bir yaşına erişmiş her vatandaşa genel, eşit ve dolaysız oy hakkı; bütün seçimlerde gizli oy; her seçmene bütün temsili kurullara seçilme hakkı; halk temsilcilerine ücret ödenmesi;

3) vatandaşların kişi ve konut dokunmazlığı;

4) sınırsız vicdan, söz, basın ve toplantı özgürlüğü, grev yapma ve birlikler örgütlenme hakkı;

5) seyahat ve çalışma özgürlüğü;

6) toplumsal mevkilerin kaldırılması;

cinsiyet, din ve ırk ayırımı gözetmeksizin bütün vatandaşlar için tam eşitlik;

7) devlet bütünlüğü içerisinde yer alan bütün uluslar için kendi kaderini tayin etme hakkı ;

8) her vatandaşın herhangi bir memur aleyhinde, önceden üstlerine şikâyetle bulunmadan, dava açma hakkı;

9) daimi ordu beslemek yerine halkın genel silahlandırılması;

10) kilisenin devletten ve okulun kiliseden ayrılması;

11) onaltı yaşına kadar genel, parasız ve zorunlu eğitim, yoksul çocukların yiyecek, giyim ve okul araçlarının devlet tarafından sağlanması.

(D)

İşçi sınıfını korumak ve savaşma kapasitesini yükseltmek için, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi şunları talep eder:

1) işgününün bütün ücretli işçiler için sekiz saatle sınırlandırılması;

2) ulusal ekonominin bütün dallarındaki her iki cinsiyetten bütün ücretli işçiler için, kesintisiz, en az otuzaltı saatlik haftalık dinlenme tatilinin yasalaşması;

3) bütün fazla mesainin yasaklanması;

4) teknik nedenler yüzünden zorunlu olanlar dışında ulusal ekonominin bütün dallarında gece çalışmanın (gece saat 9'dan, sabah 5'e kadar) yasaklanması;

5) işverenlerin onbeş yaşından küçük çocukları çalıştırmalarının yasaklanması;

6) özellikle kadın sağlığına zararlı sanayilerde, kadın emeği kullanılmasının yasaklanması;

7) kazalar veya zararlı çalışma koşulları sonucu işçilerin çalışma yeteneklerini tam veya kısmi olarak yitirmeleri halinde işverenlerin hukuki taahhütlerinin yasallaşması; işçinin, bu yeteneklerini yitirişinde işverenlerin sorumluluğunu kanıtlamaya

mecbur tutulması;

8) ücretlerin mal şeklinde ödenmesinin yasaklanması;

9) Çalışamaz duruma gelmiş yaşlı işçilere devletçe emekli maaşı ödenmesi;

10) fabrika müfettişleri sayısının arttırılması; kadın emeğinin kullanıldığı sanayi dallarına kadın müfettişlerin atanması; fabrika yasalarına uyulup uyulmadığına işçilerce seçilen ve devletçe ücret ödenen temsilciler tarafından nezaret edilmesi; parça başı değerlendirmelerine ve yapılan işin geri çevrilmesine de aynı zamanda işçilerin seçilmiş temsilcileri tarafından nezaret edilmesi;

11) yerel öz-yönetim organlarının, işçilerin seçilmiş temsilcileriyle işbirliği içinde; ücretli işçileri, işverenlerin, yaşamlarına ve özel kişi ve vatandaş olarak faaliyetlerine müdahalelerinden korumak amacıyla, işverenler tarafından işçilere sağlanan konutlardaki sağlık koşullarına nezaret etmesi; aynı zamanda, bu tür konutların yürürlükteki nizamlarının ve bağlı oldukları şartlarının yerine getirilmesini sağlaması;

12) ücretli emek kullanan bütün işyerlerinde, çalışma koşullarını gözetmek için iyi örgütlenmiş ve geniş sağlık yoklama sisteminin kurulması;

13) fabrika müfettişliğinin faaliyetlerinin zanaat, ev işi elsanatı sanayilerine ve devlet mülkiyetindeki işyerlerine kadar genişletilmesi;

14) emeğin korunması yasalarının herhangi bir şekilde çiğnenmesinin yasaca cezalandırılır olması;

15) işverenlerin, ne sebeple veya ne amaçla olursa olsun, ücretlerden kesinti yapmalarının yasaklanması (para cezası, hesap değişikliği vb.);

16) ulusal ekonominin bütün dallarında işçilerin ve işverenlerin eşit olarak tem-

sil edildiği fabrika mahkemelerinin kurulması.

(E)

Bunların yanısıra, Rusya devlet ekonomisinin demokratikleştirilmesi amacıyla Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi bütün dolaylı vergilendirmenin kaldırılmasını ve daha ileri olan gelir vergisinin getirilmesini talep eder.

Eski serf-sahipliği sisteminin kalıntılarını tasfiye etmek amacıyla, Parti şunlar için çalışacaktır:

1) vergiye tabi bir toplumsal sınıf olarak köylülüğe şimdi zorla yüklenen bütün hizmetler gibi, toprak kefareti ve mülk-kirası ödemelerinin kaldırılması;

2) toplu borçlanma ve köylünün toprağını serbestçe kullanmasını kısıtlayan bütün yasaların iptali;

3) köylülerden toprak kefareti (*) ve mülk kirası şeklinde alınan bütün meblağların geri ödenmesi; bu amaçla manastıra ait arazilerle çarlık ailesine ait mülklere el konulması, toprak kefareti ödemelerinden yararlanan büyük toprak sahibi asilzadelere özel bir arazi vergisi yükümlülüğü getirilmesi, bu suretle elde edilen gelirlerin köy komünlerinin kültürel ve maddi gereksinmelerini karşılamak için bir özel halk fonunda toplanması;

4) a— serfliğinin kaldırılması sırasında köylülerden alınmış olan ve şimdi de toprak ağaları tarafından köylüleri bağımlılık altında tutmak için bir araç olarak kullanılan toprakların köy komünlerine (el konularak, ya da, eğer toprak el değiştirilmişse kefaretle, vb.) geri verilmesi için;

b— serf-sahipliği sisteminin Urallar'da Altay'da, Batı illerinde ve ülkenin diğer

(*) Toprak kefareti: "Kurtalmalık" bir feodal sömürü biçimi-ç

bölgelerinde hala hüküm süren kalıntıların tasfiyesi için köylü komitelerinin kurulması;

5) mahkemelere, ölçsüz yüksek kiralari indirme ve bağımlılığa yol açan bütün antlaşmaları geçersiz ilan etme yetkisi verilmesi.

(F)

Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi acil politik ekonomik amaçlarını gerçekleştirmek için çalışırken, Rusya'daki mevcut toplumsal ve politik düzene karşı yönelen her muhalif ve devrimci hareketi destekler fakat emekçi kitleler üzerindeki polis vesa yetinin yaygınlaşmasını toplumsal sorunun çözümüne doğru bir adım olarak tanımlayan bütün reformist planları şiddetle rededer.

Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, kendi payına belirtilen politik ve toplumsal dönüşümlerin tam, düzgün ve sürekli bir biçimde gerçekleştirilmesinin yalnızca otokrasinin yıkılması ve halkın tümü tarafından özgürce seçilmiş bir Anayasa Meclisi toplanması ile başarılacağı kesin inancındadır.

1902 Şubat-Mart

"ÖRGÜTLEME KOMİTESİ" NİN KURULUŞ AÇIKLAMASI *

15 Ocak 1903

Bundan dört yıl önce, çeşitli Rus Sosyal Demokrat örgütler, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde birleşmişler ve Partinin yayınladığı "Bildiri"de ortaya konulan belli bir örgütlenme planı ve genel

*

RSDİP'in İkinci Kongresini toplamak için Örgütlenme Komitesi, ilk kez Mart(Nisan) 1902'deki Belostok Konferansı tarafından seçildi, ama konferanstan hemen sonra bir tanesi dışında bütün komite üyeleri tutuklandı. 1902 Kasımında toplanan Sosyal-Demokrat Komitelerin Pskov Konferansında Lenin'in inisiyatifi ile yeni bir Örgütlenme Komitesi kuruldu. İskra taraftarları yeni komitede büyük bir çoğunluğa sahipti. Lenin'in önderliğindeki Örgütlenme Komitesi, İkinci Parti Kongresini hazırlama yolunda önemli çalışmalarda bulundu. 1903 Şubat'ında Orel'de yapılan bir genel toplantıda, Parti Kongresinin toplanmasına ilişkin tüzük taslağı kabul edildi.

Şubattaki genel toplantıdan sonra, Örgütlenme Komitesi üyeleri, çalışmalarında yardımcı olmak amacıyla yerel komiteleri iki kez ziyaret ettiler. Örgütlenme Komitesi üyelerinin de katılımıyla yerel Parti örgütleri, Kongrenin toplanmasına ilişkin Tüzük taslağını tartıştılar ve bundan sonra Tüzük Örgütlenme Komitesi tarafından onaylandı.

Örgütlenme Komitesi, benimsenen Tüzüğe uygun olarak Kongreye katılmaya hak kazanan yerel örgütlerin listesini onayladı. Örgütlenme Komitesi, Kongreye sunulmak üzere, faaliyetleri hakkında ayrıntılı bir rapor hazırladı.

faaliyet ilkelerini saptamışlardı. * Ama ne yazık ki, bu ilk girişim başarı ile sonuçlanmamıştı: Proletaryanın her türlü baskı ve sömürü biçiminden kurtulması uğruna kararlı bir mücadele verecek olan birleşik ve güçlü bir Sosyal-Demokrat Partinin inşası için gerekli unsurlar o sırada henüz yoktu. Bir yandan, Rusya Sosyal-Demokratlarının pratik faaliyeti daha yeni biçimlenmeye başlıyordu. Mücadele yoluna henüz atılmış bulunan Sosyal-Demokratlar, henüz teorik görüşlerini pratiğe dökmenin en iyi yollarını arıyorlar ve hala ürkek ve belirsiz adımlarla ilerliyorlardı. Sosyal-Demokratların faaliyetlerinde temel aldıkları ve ifadesini muazzam grevlerde bulan işçi sınıfı hareketi birden öylesine parlamıştı ki, birçoklarının gözleri kamaşmış, devrimci Sosyal-Demokrasinin son derece açık ve kesin olan görev ve amaçlarını göz-

*p

Burada, RSDİP'in 1-3 (13-15) Mart 1898'de Minsk'te toplanan Birinci Kongresine değiniliyor. Bu kongreye altı örgütten -St.Petesburg, Moskova, Ekaterinoslav ve Kiev İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birlikleri, Kiev Raboçaya Gazeta grubu ve Bund- dokuz delege katılmıştı. Kongre, Partinin Merkez Komitesini seçti. Raboçaya Gazeta'yı Partinin resmi yayın organı olarak onayladı, bir "Bildiri" yayınladı ve Yurt Dışındaki Rusya Sosyal Demokratlar Birliğini Partinin yurt dışındaki temsilcisi olarak tanıdı.

RSDİP'in Birinci Kongresinin önemi, kararlarında ve bildirisinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin kurulduğunu açıklamayı böylece devrimci propagandanın önemli bir etkeni olmasıdır. Ama kongre bir program benimsemedi ve bir Parti Tüzüğü hazırlamadı. Kongrede seçilen Merkez Komitesi tutuklandı ve Raboçaya Gazeta'nın basımevi ele geçirildi; bu yüzden KONGRE, tek tek marksist çevreleri ve örgütleri bir araya getirmeyi ve birleştirmeyi başaramadı. Yerel örgütlerin çalışmasında merkezi önderlik ve belirli bir çizgi yoktu

den kaçırmışlar ve kendilerini dar sendikal mücadeleye kaptırmışlardı. Öte yandan henüz güçlenmemiş ya da derin kökleri salmamış olan Sosyal-Demokrat örgütlere karşı hükümetin uyguladığı sürekli baskılar, çalışmanın bütün sürekliliğini yoketmiş ve faaliyetin yerli yerine oturmasını engellemişti

Ama gene de, bu başarısız girişimin hiç bir iz bırakmadan geçip gittiği söylenebilir. Bizden öncekilere yol göstermiş olan proletaryanın örgütlü siyasi partisi düşüncesi, o gün bugündür bütün bilinçli Sosyal-Demokrat militanların rehberi ve hedefi olmuştur. Şu dört yıl boyunca, ilk Sosyal-Demokrat önderler tarafından bize devredilen bu düşünceyi gerçekleştirmek için bir çok girişimde bulunulmuştur. Ama dört yıl sonra bugün, hala aynı dağınıklıkla karşı karşıyayız.

Oysa hayat bizden her geçen gün daha fazla şey istiyor. Partinin ilk önderleri işçi kitlelerinin uyumakta olan devrimci güçlerinin uyandırma görevini üstlenmişlerdi; oysa, biz çok daha karmaşık bir görevle, uyanmakta olan güçlere doğru yönde yol gösterme, bu güçlerin başına geçme ve onlara önderlik etme göreviyle karşı karşıya bulunuyoruz. Şu çağrıyla iştimize her an hazır olmalıyız: "Bizi, çağırduğumuz yere götürün!" Eğer böyle bir anda, şimdiki gibi dağınık ve hazırlıksız olursak, hazırlıksız yakalanırsak, çok feci olur. Hiç kimse, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini abarttığımızı söylemesin. Yüzeydeki dalgacıların ötesini görebilen bir kimse, derinlerde olup bitenleri farkedebilen bir kimse, hiç bir zaman abarttığımızı söyleyemez.

Durumun ciddiyetini ağırlaştıran daha başka koşullarda vardır. Tarihimizin çok önemli bir döneminden geçmekteyiz. Rusya'daki hayatın genel gidişine bağlı olarak

işçi sınıfının uyanışı, toplumun çeşitli kesimlerini harekete geçirmiş bulunuyor. Az çok bilinçli olarak, bu köhne düzene karşı mücadeleye şu ya da bu yoldan katılmak amacıyla örgütlenmeye çalışıyorlar. Onlara başarılar dileriz! Sosyal-Demokratlar, böyle bir mücadeleye katılanları ancak sevinçle karşılarlar. Ama Sosyal-Demokratlar, bu gibi müteffiklerin Sosyal Demokrasiyi ellerinde bir oyuncak haline getirmemeleri için, onu esas faaliyet alanından uzaklaştırmamaları için, onu istibdadı karşı mücadeledeki önder rolünden yoksun bırakmamaları için ve en önemlisi, devrimci mücadeleyi doğru yoldan sapıtırmak onun gelişmesini kösteklememeleri için, uynıklıklarını titizlikle korumak zorundadırlar. Devrimci mücadelenin son yıllardaki gelişmesini dikkatle izlemiş olan herkes, bu tehlikenin hayal ürünü olmadığını açıkça görebilir.

İşte bu yüzden, Rusya Sosyal-Demokrasi bugün dev bir görevle, yani hiç bir yerel komitenin, hatta hiç bir bölge örgütünün üstesinden gelemeyeceği bir görevle karşı karşıyadır. Yerel örgütler ne kadar mükemmel olurlarsa olsunlar, bu görevin üstesinden asla gelemezler, çünkü bu görev daha şimdiden yerel sınırları aşmış bulunmaktadır. Bu görev, ancak Rusya'daki tüm Sosyal-Demokratların merkezi ve disiplinli tek bir ordu içinde birleşmiş kolektif güçleri tarafından yerine getirilebilir. Öyleyse, bu birleşmenin insiyatifini kim üstlenecektir,?

Bu sorun, geçen yıl, St.Petersburg Mücadele Birliği, Güneydeki Birleşik Komitelerin ve Örgütlerin Merkez Komitesi, Iskra örgütü, Bund'un (Rusya'da ve yurt dışındaki) Merkez Komiteleri, yurt dışındaki Rus Sosyal-Demokratlar Birliği ve daha başka örgütlerin temsilcilerinin katıldığı bir konferansta tartışılmıştı. Konferans,

bazı örgütlerin temsilcilerine, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin gerçekten yeniden kurulması görevini üstlenecek bir Örgütlenme Komitesi kurmaları için talimat vermişti.

St.Petersburg Mücadele Birliği, Iskra örgütü ve Yujni Raboçi grubunun** temsilcileri, bu kararı uygulamak için, her şeyden önce ve en başta bir Parti kongresinin toplanmasının koşullarını hazırlama görevini üstlenen bir Örgütlenme Komitesi oluşturmuş bulunuyorlar.

Ne var ki, bir kongrenin toplanması son derece karmaşık bir sorun olduğundan ve bir hayli zamanı gerektirdiğinden, merkezi parti örgütü yeniden kuruluncaya kadar Örgütlenme Komitesi bazı genel görevleri (bütün Rusya için bildirilerin yayınlanması, genel ulaştırma sorunları ve gizli çalışma yöntemleri, komitelerin arasında bağların kurulması vb.) kendi üzerine almaktadır.

Açıktır ki, çeşitli örgütlerin insiyatifi ile ortaya çıkmış bulunan Örgütlenme Komitesi, sadece ona kendi adlarına hareket etme yetkisi tanınmış ya da tanıyacak olan örgütlerle bağlayıcı bir ilişki içinde olacaktır. Bütün öteki komiteler ve gruplarla ise onlara sadece hizmet sunan ayrı bir örgüt olarak ilişkide bulunacaktır.

Örgütlenme Komitesinin üstlenmeyi kararlaştırdığı bu görev, büyük ve sorumluluk isteyen bir görevdir. Örgütlenme Komitesinin her şeye rağmen bu görevi üstlenmeyi göze almasının biricik nedeni, birlik ihtiyacının son derece acil olması, da-

**

Örgütlenme Komitesine Bund'un da temsilci göndermesi için çağrıda bulunulmuştu ama Bund bilmediğimiz nedenlerle bu çağrıya uymadı. Umarız bu nedenler pek önemli değildir ve Bund bir temsilci göndermekte gecikmeyecektir.

ğınıklığın kendini her yerde büyük bir şiddetle hissettirmesi ve süreduran dağınıklığın ortak dava için çok büyük bir tehlike oluşturmasıdır. Örgütlenme Komitesi, bu çalışmaya başlarken, faaliyetinin başarısının büyük ölçüde Sosyal-Demokrat komite ve örgütlerin kendisine karşı benimseyecekleri tutuma bağlı olacağı inancındadır; komite, bu tutumu, şimdiki duruma ilişkin değerlendirmesinin doğruluğunun ölçütü olarak kabul edecektir.

Aralık 1902

Örgütlenme Komitesi

Partimizinyeni kurulmuş olan Örgütlenme Komitesinin bu açıklaması, sorunu yeterince açık bir biçimde ortaya koymaktadır; atılmış olan adımın ne kadar büyük bir önem taşıdığını açıklamak için fazla söz söylememize gerek yoktur. Birleşme, birleşik bir Partinin yeniden kurulması, Rusya Sosyal-Demokratlarının en acil görevidir, derhal yerine getirilmesi gereken acil bir görevdir. Bu çok güç bir görevdir, çünkü bizim ihtiyaç duyduğumuz şey, devrimci düşüncelere sahip bir avuç aydının birliği değil, toplumun en önemli sınıfının bağımsız bir hayata ve mücadeleye atılmasını sağlayan işçi sınıfı hareketinin tüm önderlerinin birliğidir. Bizim için ge-

rekli olan, farklı durumlarda ve farklı koşullarda çalışan ve bazen Sosyal-Demokrat inançlarına son derece farklı yollardan ulaşmış bulunan komitelerin, örgütlerin, grupların, aydınların ve işçilerin tümü ya da büyük çoğunluğu tarafından bilinçli ve sağlam bir biçimde varılmış kesin bir ilke birliğine dayalı bir birleşmedir. Böyle bir birleşme kararnameyle gerçekleşmez; hemencecik, bir araya gelecek delegelerin kararlarıyla da gerçekleşmez. Bu, sistemli bir biçimde hazırlanmalı ve adım adım gerçekleştirilmelidir; ancak böylelikle genel Parti kongresi, gerçekleştirilmiş olanı sağlamlaştırabilir, başlanılmış olanı sürdürebilir ve gelecekteki daha yaygın ve daha derin bir çalışmanın sağlam temelini tamamlayabilir ve resmen onaylayabilir. İşte, Örgütlenme Komitesinin, görevlerine akıllı bir temkinlikle ve alçakgönüllü bir biçimde başlamasını büyük bir memnunlukla karşılamamızın nedeni de budur. Rusya Sosyal Demokratlarının bütününi kendisiyle bağlayıcı ilişkiye girmeye asla zorlamak niyetinde olmayan Örgütlenme Komitesi, tümüne birden hizmetini sunmakla yetinmektedir. İşte bu yüzden, istisnasız bütün Rusya Sosyal-Demokratları —bütün komite ve çevreler, örgüt ve gruplar, faal olarak çalışan ve geçici olarak geride bulunan herkes (sürgündekiler vb.)— bu çağrıya hiç vakit geçirmeden karşılık vermeli, Örgütlenme Komitesiyle doğrudan ve canlı bağlar kurmaya çalışmalı, bu büyük birleşme çalışmasını en faal bir biçimde desteklemelidirler. Rusya Sosyal-Demokratlarının bütün gruplarının, Örgütlenme Komitesiyle bağ kurmaları, onunla yoldaşça bir birlik içinde çalışmalarını için elimizden geleni yapmalıyız. Ayrıca, Örgütlenme Komitesi, bir yandan genel bir Parti kongresinin hazırlanması ve toplanmasını başlıca görevi olarak kabul ederken, öte yandan

da hareketin hizmetinde, bazı genel görevleri kendi üzerine almaktadır. İnanıyoruz ki, hiç bir Sosyal-Demokrat, Örgütlenme Komitesinin görevlerinin genişletilmesinin acil bir zorunluluk olduğunu görmezlik etmeyecektir; çünkü bunun genişletilmiş bir hizmet sunuşundan başka bir şey değildir; binlerce kez dile getirilmiş taleplere cevap veren şu ya da bu "hak" tan vazgeçmek için değil, pratikteki dağınıklığa bir an önce son vermek ve bir dizi ortak çalışmaya koyulmak için sunulmuş bir hizmettir. Son olarak, Örgütlenme Komitesinin, bir kongrenin toplanmasının son derece karmaşık bir sorun olduğu ve bir hayli zaman istediği yolundaki kesin açıklamasını da tamamen doğru ve yerinde buluyoruz. Hiç şüphe yok ki, bu asla kongrenin toplanmasının ertelenmesi gerektiği anlamına gelmez. Böyle bir şey söz konusu değildir. Eğer kongrenin acilliğini göz önüne alırsak, kongrenin toplanması için bir ayın bile çok "uzun" bir zaman olduğunu kabul etmemiz gerekir. Ama eğer çalışma koşullarımızı ve kongrede tüm hareketin yeterli bir şekilde temsil edilmesinin zorunluluğunu göz önünde bulunduracak olursak, bunun beş, hatta on katı bir zaman, biraz olsun tecrübeli tek bir Partili işçinin bile güvenini yitirmesine yol açmayacaktır.

Öyleyse, Partinin mümkün en kısa zamanda birleştirilmesi ve yeniden kurulması çalışmasına en büyük başarıyı dileyelim ve bu çalışmaya olan ilgimizi sadece lafla değil, hep birlikte hemen eyleme geçerek göstereyim.

Yaşasın Rus devrimci Sosyal-Demokrasi!

Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!

İskra, Sayı 32, 15 Ocak 1903

PARTİ PROGRAMININ DÜZELTİLMESİ HAKKINDAKİ KARAR

Konferans, aşağıdaki çizgiler doğrultusunda Parti Programı'nın düzeltilmesini zorunlu saymaktadır:

1-Emperyalizmi ve emperyalist savaşlar çağını, yaşamakta olan sosyalist devrimle bağıntılı olarak değerlendirmek; Marx'ın "İşçilerin vatani yoktur" sloganını unutmuş olan "savunucular"ın* marksizm'i çarpıtmalarına karşı mücadele etmek
2-Devlet hakkındaki tezleri ve ibareleri düzeltmek; bu düzeltme bir burjuva parlamenter cumhuriyeti için değil, bir demokratik proleter-köylü cumhuriyeti (yani polise, daimi bir orduya ve ayrıcalıklı bir bürokrasiye sahip olmadan çalışan bir devlet tipi) talebi tabiatında olmalıdır;
3-Politik programda hükmü kalmamış ne varsa atmak veya düzeltmek;
4-Politik asgari programda, daha yoğun demokratik talepleri daha büyük doğrulukla belirtmek üzere, birkaç noktayı değiştirmek;
5-Asgari programın birçok yerinin hükmü kalmamış olan ekonomi kısmını ve halk eğitimine dair noktalarını değiştirmek;
6-Tarım programını, tarım sorunu hakkında benimsenen karara uygun olarak düzeltmek;
7-Böyle bir adım için yeterli olgunluğa erişmiş birkaç sendika, vb.nin kamulaştırılması talebini koymak;
8-Modern sosyalizm içerisindeki başlıca akımların tahlilini eklemek;

Konferans, Merkez Komitesini, iki ay içinde, bu öneriler temeli üzerinde Parti kongresinin onayına sunulmak üzere bir Parti Programı taslağı hazırlamakla görevlendirir. Konferans, bütün Parti üyelerini program taslakları üzerinde düşünmeye onları düzeltmeye ve karşı taslaklar hazırlamaya çağırır.

RSDİP(B) Yedinci(Nisan) Tüm-Rusya Konferansı 24-29 Nisan(7-12Mayıs) 1917

SERÎHILDANA NETEWÎ

Partiya Koministi Kurdistan, bî teoriyê, awayibuna bilandi, yê pêşberê şerê proletaryayê şoreşgeri, yan lî hemberi gerdun lî Kurdistan tenê çalê. Jî ber ve yekê, bî taybeti, sipartinne bilani didi ber partiya Koministi Kurdistan. Dî navenda rêzaniya van sipartine bilanide, jî nuve rêxistina serihildana netewî dî raweste.

Proletaryaya Kurdistan, wê serihildana netewî bî bîngeha netewî rahilde. Yekser barkêşê tev pêmayiyê proletaryaya şoreşgeri, proletaryaya Kurdistan, serihildana netewîye, bî cebîlxana proletaryaya şoreşgeri, jî seri heya bîni, divê bêhemd biçekû ber bîki û disa, bêhemd, serihildana netewî serrasti gêhineken rast bîki. Ev, avayibuna hanuha vergeri şoreşî û disa, avayibuna hanuha şoreşgerkirin e.

Diroka Kurdistan, yan hemçax, bî tevayî jî mera çala serihildana netewî dîke. Dî sed sala nozdeminda diji zorkirdina dexla, bêşkirina giran, dirêjayiya deme leşkeriyê û diji kotekiya ko jî ber van dîhate kirin kobej dest avêtin çeka û dî sed sala bîsteminda daxwaziya wan yan netewî pêşderket û agire netewî jî seri heya taliya Kurdistan bêhtir kirin. Bî vebîrîna nemayikîrîna serihildana, sebeba berhati, ev serihildan bî destê pêşengiya kevneşopi, jî sed salan û vêde hatiye birêkirin. Pêşengiye kevneşopi, bîngeha xwe yê refî, jî lebatê Kurdistan sitandine û bûyinke nebêri yê. Rêxîk jî xwe sipartiye eşiriyê, bî rexeki, xwe sipartiye rêxistina Osmani-Îran. Jî van rexê xweve pêşengiya kevneşopi gelek beşdari komiki lî dora xwe civandi ye. Dî vê yekêda serihildana dî çawaniya tevgera gel de xwiya dîke. Jî alikidive, dî pêşenga kevneşopide daxwaziyê anti-feodal ya ninin

yan jî meyildane xwiya nexwiya ne. Nîşankê negîhaştina serihildanên netewî lî beramberî rîzgariya netewî ev in. Ev tê dîgîhêji pêşengi yê. Serihildana netewî, ko bî hazaran ketinê û bî hazaran hatine kuştin qolincê nefirandina mêjiki proletari dikêşîni. Jî ber ve yekê, divê xebata partiya kominist ya rêzani serihildana netewî ser bîngeheki şoreşgerive jî nûve rêbixi.

Kurdistan jî seri heya bîni, jî heft salî he ya hefte salî, rihe serihildana netewî tîji ye. Serihildana netewî jî gundên bêdeng û perçiqî dî pejiqî. Ev netewî, jî ber vê yekê jîpê ya ye. Lî diji evças bîndariya, evças kul û eşa jî ber vê yekê lî berxwe didin, lîberdîdî. Pêşengi derdikevî holê. Serihildana netewî rîhê wa dimîji, dimarêsi, wa diqelîni. Politîqayê hejoci, yêni lî ser berdestbûna hati avakîrî dajon û jî hola dirokê durdikevin. Dî payda çawaniya wa wekhev, lî bî awakîdî, pêşeng, baskî vebîrîna, nemayîna nû cîhê xwe digîrî. Rêya Kurdistanana aza, yekbuyî, demokratîk, bî rêxîstîne kulek, hejoci, bî laşê têkoşera, yêni dî pay pêşengê çewt ve çuyin dagîrtîye. Sipartîna me rêya rîzgariya netewî bî ronaka ronahîkirin e. Em jî ber vê yekê diji ramane, kirin û buyîna ko rêya rîzgariya netewî tari dîki, nahêli ko rîhê serihildana netewî lî beramberî rîzgariya netewî bibe. Xwiya ko têkoşîna hebûna netewî û têkoşîna komê belawela, rîziyayîya, xweberdayî newekhevin. Yekgîrtîna va herduwa, korayîke politik e. Çewt e. Çewtî dî jîyanede hatiye daruçavkirin ko naçî seri. Lîberxwedana bî çewtiya, jî xeynî dî rêjîkirîna sekerata mîrîne, ne hejaye tişteki dî. Jîyan bê ewleye. Çewtiya çet qebul nake. Ajîtasyon, wasîf danê vala, zîrt û fort tişteki nabi seri. Ev du salî lî serhev xwuna gelê Kurd tê herîkandî. Kurdistan dî nav xwunêdaye. Meriv tene kuştin. Darîstan tene şewîrandî, av tene jehîrkîrî. Dî destpêka sed sala bîstî û yekeminda, ne-

tewki bist milyon, hê têkoşina xwendin û nivisandina zîmanê xwe dide. Ev fihêtiya ye, rusori ye. Dî roja mede, ji xeyni Filistin, neteweki dîn nine ko ji boni daxwazi yê xwe yên biheq, dexwaziyê xwe yên mîrovî bêne xeniqandin. Neteweki dîn nema ko bî kesera şawati, tari û bêgoman hesretiyê pêşerojê xwe bî. Netewe Kurd, neteweki dî nav birinê xopandaye. Ji ber vê yekê, li Kurdistan, şerê rîzgariya netewi liberxwedayîne nebêrî, berçav û jê dernayênçerîn e. Şerêkî divê ko bê serdestkîrîn. Ji vî şerî bindest nayê derketin. Partiya komînistî divê ko ji ber vê yekê he ye. Dî têkoşina netewida, divê tev hêz, dî peşberkî gelemperde bêne cıvandın, pêwîstî politîqa komînistî heye. Bêyî dilne komînistî rîzgariya netewi nabî. Rîzgariya netewi bêyî sexwebûna sıhe ko li ala bê nivisandin, nabî. Ji ber vê yekê, divê serihildana netewi bî rengê sor bê boyax kîrîn, rîhê serihildana netewiye heya talîyê divê sor bîmîni.

Komînistî divên ko dî salande axweweyê peşmerge nemîrîn. Peşmergeyê ko bî dirana, bî neynuka liberxwe dide, ji boni gotinê yên pûç nemire. Ji boni bernamê dî nijadparêziya tang, reformîst ko koletiyê dî texlîtnê dîn tînin, peşmerge nemîrîn. Hege hebi, hege şoreş dî xwînêde wê bê sîtrîhandın, wê bê haveynîkîrîn, hege wê rêya serûbinbuna cıvaki vekî, Kurdistanekî aza, bî erz, ronahî wê vekî, berê hîngî mîrîn hebi.

Pêşewan(kadro) hene. Her yek ji wan bî xweser hêjayîkîk. Le belê, buwarî beredayiyê hatîne lewlibandin. Ew pêşewane ko bîzîkê pêşerojê me dî destê xwede hîldîgîrîn. Her yek ji wan, bî salan, bî ked, bî delalî hatîne xwedîkîrîn. Heke axake germ nebinin ko rayê xwe berdinê, wê bî qemîrîn û herîn. Divê ko em nehêlin bî qemîrîn. Divê em li wana xwede derkevîn. Yê bîke-

vi em rakîn, em bîbine sıpar ji yê ko bî tarpîlîra. Ev karê meye. Karê pêşengaye. Ji pêşewara hazîriya cihê tevger, yan ko bî teoriyê qewîn, gerek sıpartîna karê komînistî be. Divê pêşewa bî zîrxê pîropaganda û ajîtasyonê bêne tekûz kîrîn. Tali dibê karê kobej a. Dibê karê ref a. Lê ref, maqûle xwe dî efrînîn û ala têkoşina xwe dî hîldenîn. Ser vaça zordestiya, berkêşiya, tadaya, ji boni bireweriyê têdayiya bîlanî pêwîst e. Pêwîst e ko ji derve dest bê avêtin. Têkoşina ji berxweda serihildana netewî, dî vergerî eşqiyayî yê, navergerî ordîtiyê. Dî Koçgîrî, Pîran, Agîrî û dî Dêrsîm de ya buyî evbu. Ya li peşiya peşmerge ji ev e. Ew peşmerge ko netewe Kurd wa bî lebatê xwe efrîndî ye û ji hazar salande dijî vebîrîna dirabî. Dî ser tuxubadê serihildana netewî dî vergerî eşqiyayî yê. Divê ko serihildana netewî bê şoreşkîrîn û beremberî rîzgariya netewî bibe. Ji berxweda na çekdari, heta li berxwedana çandî, tev tedayiyê rîzgariya netewî bê beremberî ordîtiyê. Hewal ev e. Sıpartîn ev e.

Ewîqana têkoşina rîzgariya netewî, beremberî mîrînê ye. Feşkîlîn, rîzîbun, belabun koletiyê dixî nivisandina eniya. Komînistî divê yekîtiyê dî nav hevde deynîn. Ye kîtiya rêzani ji ber vê yekê gîringe. Yekîtiya rêzani pratîkeke, berhevibunaya komînistî ko li dora teherê meyîldanê belawela rawestî, yekerbîkî. Tu rekî dîn nine. Divê çeng bîne çermîlandayî û li cihê şer cih bî gîrtîn. Komînistî, merîvê kîrînê ne. Xeberdan sehlin. Avêtîna harîye, reşîdan seh e. Ya xerab, ya zehmet eve ko gelê me hê dî jîyana koletiyê da ye û em ji yek ji wî gelî ne. Ev e ko ruwe yekî jê bî arî yekî dî fihêtayiyade bîheli. Ev bîrîna bî Xwun, bî komela, bî kovara, bî wasîfdanê puç nayê gîrtîn. Gerek ji tîştê netû bê qerîn. Gerek rîhêserihildana netewî vergerî rîzgariya netewî. Ne eşqiyatî, bî ordîti.

DAHA NE KADAR?

Türk ordusu, Irak devleti ile antlaşmalı olarak Mayıs ayının son haftasında, Irak sınırlarına tecavüz ederek, Kürdistan topraklarına girdi. Yıllardan beri ısrarla belirtiliyor: Kürdistan üzerinde sömürge boyunduruğu var. Sömürgeci devletler siyasal ve askeri birlik içindedirler. Kürt ulusunun her kıpırdanışı kanla bastırılıyor. Acımasızca, vahşice dünyanın gözlerine bakıla bakıla jenosidlere (soykırımlara) giriliyor. Bunlar, insan hakları ile, uluslararası antlaşmalarla, ve benzeri kâğıt üzerinde duran şatafatlı sözleşmelerle falan durdurulamaz. Türk basını kadar dünya basını dakamu oyunu, sahte ve edepsizce haberlerle yanıtlılar. Yalan ve riya, in kâr ve küfür altında bir ulus bütün değerleri ile imha edilir, topa tutulur, ormanları yakılır. Suları zehirlenir. Mazlum, silahsız ve savunmasız kitleler yerden yere vurulur. Göçe zorlanır. Kamplara kapatılır. Aç bırakılır. Hiç bir uluslararası kuruluş bu insanlık suçunu açık açık ortaya getirmez. Kıydan köşeden dokunup geçer. Ulusal kurtuluşçu güçlerin adı, eşkiyaya, hayduta, sergerdeye çıkar. İmha haklı görülür, haklı gösterilir. Sömürgeci basın şovenizmin en uç noktalarında manşet manşet haberler çeker. Kahraman ordularının hünerlerini, kasaplığını, ka tilliğini över.

Gene aynı senaryo aynı rezillikle sahnelendi. Türkiye'yi acemi erlerin kılısına çeviren generaller, bir yandan Kıbrıs ve Yunanistan'ı savaş tehdidi altında tutarken, öbür yandan Kürdistan'a saldırdılar. Türkiye'nin siyasi sınırları içinde bulunan Kürdistan topraklarında cumhuriyetten bu yana süregelen jenosid ve asimilasyon eylemlerini sonuna kadar boyutlandırdılar ve kendilerini pek yetenekli(!) ve yiğit(!) görmüş olacaklar ki, Irak'a da girerek, Kürt ulusunun kanını orada da akıtmaya ortak oldular. Irak Dışişleri Bakanı ise, aşağılık bir soytarı gibi televizyonlara çıkıp; "Türk ordusu bizim iznimizle Irak topraklarına girmiştir ve

Irak istihbarat subaylarımız, Türk ordusunun operasyonuna yardım etmektedirler" diyebilmektedir.

Türk basını, sınırdaki "vatandaşların" kahraman Türk ordusunun harekâtını sevinçle karşıladıklarını yazmaktadır(!) Pek sayın devlet yöneticilerine şükranlarını sunduklarını yazmaktadırlar! Edepsizliğin böylesi görülmesi değil. Bir ulusu katlet ve ardından "halk katliamı alkışladı" diye nutuk at. Bu Türkiye'deki basının "demokrat"ların, "aydın"ların, politikacıların ne kadar aşağılık, ne kadar köle, ne kadar onursuz ve köpekleşmiş bir yığın haline geldiğinin en açık göstergesi. Böylesi utanmaz bir milliyetçilik, böylesi razil ve kanlı şoven politika ve böylesine kişiliksizleştirilmiş bir ulus dipçik zoruyla Türkiye tımarhanesinde yaşıyor. Vietnam için Amerika'da yüzlerce gösteri yapıldı. Kitleler sokaklara döküldüler. Fransa'da Vietnam ve Cezayir için kendi devletine kafa tutan, gösteriler düzenleyen bir yığın gözüpek aydın, sosyalist, demokrat çıktı. Fransız işçileri, Vietnam'a silah götüren gemilere yük yüklediler. İsrail, Lübnan'ı çiğnerken, Beyrut'u topa tutarken, yüzlerce yahudi savaşı ve jenosidi lanetlemek için ne mümkünse onu yaptılar. İsrail hükümetinin işgal ve ilhak politikasına kafa tutular. Ama Türkiye'de kimsenin kılı kıpırdamıyor. 3 yıldır astığı astık, kestiği kestik paşalar iktidarda. 50 milyonluk bir kitleyi hazırol vaziyetinde tutuyorlar. Zam zulum, işkence, vahşet, devlet terörü akıl almaz ölçülerde sürdürülüyor. Partiler kapatılıyor. Sendikalar kapatılıyor. Devrimciler, demokratlar asılıyor, sokaklarda kurşuna diziliyor, zindanlarda katlediliyor. Ve nihayetbinlerce asker, uluslararası yasaları çiğneyerek insanlık suçları işliyorlar. Çıt çıkmıyor. Hala dalkavukluk, el etek öpme, generallerin kıcını yalama için birbirini boğazlama yarışı... Hala, kölelik, köpeklik ve şaklabanlık.

Türkiye'de kökleşmiş, kurumlaşmış, toplumsal ve siyasal örgütlenmenin bütün gözneklerine nüfus etmiş, saldırgan ve taşlaşmış bir ideoloji var: bu ideolojinin adı kemalizmdir. Kemalizm ezen ulus milliyetçiliğidir. Zulmedenlerin ideolojisidir. Şovenizmdir. İrkçidir. İnkâr ve yalan üzerine kurulu-

dur. Kürt ulusunu inkâr etmek, Kürt ulusunu imha etmek, eritmek, köleleştirmek Kemalizmin yapısal özelliklerinden biri. Bu olmadan Kemalizm olmaz. Türk Devleti'nin 60 yıldır vahşice sürdürdüğü Kürdistan politikası, Kemalizmin kanı, canı; var olma, egemenliğini sürdürme kaynağı. Ne zaman başı dara düşse, Kürdistan'a saldırır. İç politikada ne zaman bir kıyıma girişse, demokratlara, sosyalistlere saldırırsa, önce ve mutlaka Kürdistan'da biraz(!) kan akıtır. Terör yapar. Binlerce insanı kamplara doldurur. Meclislerden yasalar çıkarır. Orduyu kudurmuşçasına Kürdistan'a sürer. Vatan elden topraklarımız bölünüyor, millet parçalanıyor diye vaveyla çıkarır. Üniversitesi, yargısı, basını, partisi, derneği, sendikası tümü birden aynı şamataya katılırlar. İlerici avukatlar Kürdistan'daki davalara girmez. Basın haber vermez. Politikacı tartışmaz. Asker köylere girer. Zulmeder. Talan yapar. Köylünün malını, kap-kacağını kırıp döker. Yatağını yorganını parçalar. Gıda malzemelerini imha eder. Köy meydanlarında millete sıra dayacağı çeker. Kadınları dağa kaldırır Süngülerle, panzerlerle, gaz bombaları ile, tanklarla silahsız, savunmasız ufacık köyleri kuşatır. Kurşuna dizer. Sürgünlere gönderir. vb. vb.

Ve generaller, profesörler, yazar-çizerler, burjuvalar, bürokratlar Kemalist olmakla övünür. Atatürkçü olmakla övünür. Atatürk'ün çağdaşlığı, anti-empyeralistliği, dahilliği göklere çıkarılır. Solun büyük bir kısmı Atatürk'e yaltakçılık yapmaktan geri durmaz. "Aman daha iyi Atatürkçü olalım", "Aman Atatürk ilkeleri zedelenmesin". Ve ardından daha iyi Atatürkçü olurlar. Atatürk ilkelerini zedelemeyiz. Bunun için Kürdistan'a biraz daha yüklenirler. Kürdistan üzerinde oynan oyunların tozu-dumanı içinde Türkiye'de de demokratlara, sosyalistlere, az-buz ilerici partilere, kıprırdanan sendikalara, demokratik kitle örgütlerine saldırırlar. İstiklal Mahkemeleri, Devlet Güvenlik Mahkemeleri, Sıkıyönetim Mahkemeleri kurulur. İdam sehpaları kurulur.

Türkiye'yi bir uçtan bir uca böylesine kaskatı biçimde egemenliği altına alan Kemalizm ile hesaplaşmadan, Kemalizmin taşlaşmış, inkâr ve yalan üzerine kurulu, katliamcı yapısı parçalanmadan tutarlı bir de-

mokratikleşmenin, etkileyici ve dönüştürücü bir sosyalist yapılanmanın serpilip gelişmesi mümkün değil. Bu defalarca yazıldı. Üstüne üstüne gidildi. Her ne kadar bazı olumlu sonuçlara ulaşıldıysa da, bu dar bir çevrede tikanıp kaldı. Yaygınlaşamadı. Yaygınlaşmasının önüne bilinçlice, sistemli bir biçimde geçildi. Çünkü, şurasından burasından Kemalizme göz kırpmak, şu ya da bu biçimde Atatürk'e sığınmak, bir meşruiyet kazanmaktır. Düzenle anlaşmayı getirmektedir. Mahkemelerde savunulabilmektedir. Gazetelerde yığıtlık taslanabilmektedir. Örneğin Türkiye'de anti-faşist olmak hukuki bir statüdür. Anti-empyeralist olmak hukuki bir statüdür.

Yazarlar-çizerler, profesörler, sendika liderleri, "sosyalist" partiler, ilerici, "demokrat" partiler, anlı şanlı isimler hep anti faşisttirler, anti-empyeralisttirler! Bununla övünürler. Koca koca makaleler yazarlar., kitaplar yazarlar. Radyolara, televizyonlara çıkarlar, nutuk atarlar. Generallerin vahşi baskısı altındaki Türk devleti bile, devlet olarak resmi ağızlarından faşizme lanetler yağdırır. Söz gelimi, Filistin ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını savunur. Filistin'in bağımsız devlet kurma hakkını savunur. Ama aynı süreçte Türk ordusu Kürdistan'da kan akıtmaktadır Kendi sınırlarını da aşarak, Irak'a girmektedir. Irak sınırları içindeki Kürdistan topraklarında kan dökmektedir. Bunu yaparken de insan haklarından, demokrasiden, bölge barışı ve istikrarı korumaktan söz eder!

Böylesine ikiyüzlü, böylesine alçakça bir düzenbazlıktır Türk devletinin politikası. Ve bütün bunların ideolojik kaynağı Kemalizmdir. Atatürkçülüktür. Bir ideoloji olarak Kemalizm Türk ordusunun kasatasındadır. İğgalci, katliamcı mehmetçik ile ete kemiğe bürünmüştür. Kürt ulusu 60 yıldır bu vahşeti yaşıyor. "Bu memlekette yaşayan herkesin bir tek hakkı vardır: Tüek ulusuna kölelik etmek" diyenler, Kemalistlerdir. Kürt ulusuna, "Size Kürt diyenin yüzüne tükürün" diyenler Kemalistlerdir. "Komünistlik mi, onu da biz yaparız" diyenler Kemalistlerdir. Ve onun temel fonksiyonu Türkiye'de kapitalizmi korumak, burjuva diktatörlüğünü kalıcı kılmak, burjuvazinin egemenliğini ideolojik zırlarla korumaktır. Nasıl, Muso-

lini'nin faşizmi, Hitler'in Nazizmi, Franko'nun Falanjizmi varsa, Atatürk'ün de Kemalizmi var. Üstelik Kemalizm, bütün diğerlerinin babası. Hitler, iktidarının yıldönümünün kutlarken kabul ettiği Türk heyetine: "Atatürk'ün ilk talebesi Musolini, ikincisi de benim" diyor. Onlar, kendi toplumlarına ters düştüler. Topluma bir ideoloji olarak yerleşemediler. Proletaryanın, diğer emekçilerin, sosyalistlerin, demokratların, diğer ilerici ögelerin yoğun ve dişediş mücadeleleri ile bir nefrete, iğrençliğe dönüştüler. Sıradan bir İtalyan, sıradan bir Alman ne Mussolini ile ve ne de Hitler ile öğünmez. Onların egemenlik dönemlerini tarihsel bir talihsizlik sayar. Utanç duyar. Kemalizm ise, topluma yerleşti. Kökleşti. Kurumlaştı. Devlet oldu. Ordu oldu. Bayraklaştı. Sosyalisti ile, demokrati ile, ilerici, gerici ile bütün bir Türkiye Kemalizme süt emzirdi. Ama süngü zoruya, ama kitapla, şiirle, şarkıyla, romanla. "Tek Adam"lar, "Kutsal İsyân"lar, "Kurtuluş Savaşı Destanları" sunuldu. Sendika, Atatürk ilkelerine sadık olduğunu bar bar bağıtır. "Sosyalist" parti programına, Kemalizmin ilerici olduğunu, devrimci olduğunu yazar. Kemalist milliyetçiliğin ırkçı olmadığını yazar. "Komünist" parti, Kemalizme dalkavukluk eder. "Devrimci" Kemalizme anti-emperyalizm, anti-kapitalizm arar. İlericilik, devrimcilik arar. Bir meşruyet zemini, devletle açık bir uzlaşma, egemen ideolojiye köleliktir bu. Bilinçle, isteyerek, şehvetle Atatürkçülük yapılır. Atatürk'e dil uzatmak mı? Allah korusun. Kimse bunun kıyasına köşesine bulamaz. Bulaşamaz. Ama diller bir karış dışarda anti-faşizm, anti-emperyalizm yapılır. Kürtlerde bu koroşa katılır. Türkiye'de devletin kanatları altında az mı anti-faşizm yapıldı? Az mı anti-emperyalizm yapıldı? Ve bu kavramların içi boşaltıldı. Basit siyasi küfür haline getirildi. Ciltler dolusu "teorik" maskaralıklar kimi etkiliyor? Birbirini yiyen "ideoloji"lere kim itibar ediyor? Kemalizm bütün heybeti ile, betonlaşmış, süngülerle çevrilmiş yapısı ile apaçık ortada durmuyor mu? Yapılan her rezillik Kemalizm adına yapılmıyor mu? Türkiye'de insanlar sofraya bile otururken, "esirgeyen, bağışlayan Atatürk'ün adı ile" yemeğe başlamıyorlar mı? Ya generaller? Bu, 3 yıl

dır Türkiye'yi cehheneme çeviren Türk ordusunun başları? Onlar, Atatürkçülükleri ile nasıl da övünüyorlar. Nasıl da gurur duyuyorlar. Çünkü, Atatürkçülük meşrudur, dokunulmazdır. Her kesin alkış tuttuğu, a-kıllar verdiği, öğündüğü bir yapı bu. Binlerce insan, zindanlarda kamçılanarak, coplanarak, elektrik işkencelerinden geçirilerek zorla Atatürkçü yapıyor! Bir kuşağın kişiliği eziliyor! Kimliği yok ediliyor! Partiler, Atatürk ilkelerine uymadıkları için kapatılıyor! Gazeteler, şöhretli köşe yazarları daha iyi Atatürkçülük yapmadıkları için zulumla zindanla tehdit ediliyor.. Ama onlar da mahkemelerde bütün köle yüzlerini ve köle seslerini çoğaltarak iyi Aattürkçü olduklarını ispat etmeye çalışıyorlar. Çetin Altan, "Yolumuz Atatürk Yolu"dur diyor. Nadir Nadi, "Ömrüm boyunca Atatürk ilkelerine sadık kaldım" diyor. Uğur Mumcu, "Atatürk çağdaşlıktır" diyor. Aziz Nesin, Oktay Akbal, İhan Selçuk'u ve daha yüzlercesi Bunların hepsi anti-faşisttir. Anti-emperyalisttir. Ve hepsi de azılı bir anti-kürttür. Sosyalistlerin bunlarla ittifak kurması demek Atatürkçülüğü meşrulaştırmak demektir. Kemalizm, Atatürkçülük orta yerdeyken, demokrasi programları süslü vaazlardan başka ne olabilir?

Türkiye'de bu katı, betonlaşmış, tabu haline gelmiş ideolojik yapı parçalanmadan, Atatürkçülüğün, Kemalizmin iğrenç yüzü katliamcılığı, fanatikliği kitlelere gösterilmeden, kitleler ideolojik olarak bu sefaleti, kötürümlüğü tanımadan, demokrasi, demokratik bilinç yerli yerine oturamaz. Açıkta ki, bütün büyük dinler, kitleleri etkileyen, kitlelere mal olan bütün büyük ideolojiler kendilerinden önceki duruma şiddetle karşı çıkarak, kendilerinin içinden çıkıp boyverdikleri toplumu etki altında tutan kalıplaşmış, yerleşmiş ideolojilere karşı amansız bir mücadele vererek gelişip gürbüzleşmişlerdir. Türkiye'de, ideolojik olarak Kemalizme karşı açık ve anlaşılır tavırlar geliştirilmeden, Kemalizme karşı amansız bir mücadele vermeden demokratik ve hele de sosyalist bir yapılanmaya gidilemez. Kemalizme prim verilerek, anti-faşizm yapılamaz. Kemalizm ile dirsek teması içinde devrimcilik yapılamaz. Kemalizm var oldu-

ğu sürece diğer ideolojik yapılara Türkiye'de yer yoktur. Soyut kavramları öne çıkarıp, devrimcilik oynamak, her an, her saniye hayat tarafından tekdüz edilmiyor. Ete kemiğe bürünen, maddi olan, kendisini gizleme, saklama ihtiyacı duymayan, düşmanla açık cephe savaşına girmek gereklidir. Bütün gözenciklerinden kan ve sefalet akan varlığı, vahşetle, kıyımla, işkence ile örülen, süngü zoruyla, zindanla, zulumla ayakta duran Kemalizmle açık cephe savaşına girmek gerek. Aattürk'ün kurduğu idam sehpaları henüz kaldırılmadı. Gittikçe de çoğalıyor. İşte bir yığın kurşuna dizmeden, işkencede katletmeden sonra Diyarıbekir zindanlarından 35 idam için hazırlıklar yapılmaktadır. (Sonuçlanan bir PKK —Partiya Karkerên Kurdistan— davasından 35 idam!) Daha kaç devrimci, demokrat, yurtsever zindanda boğulacak bilinmez. Oysa, Şeyh Said hareketinden sonra Diyarıbekir İstiklal Mahkemesinin kasından, cami kaplarına kurulumuş sehpalara gidenlerin anısı dün gibi taze durmaktadır. Daha hala Zilan'da çoluk-çocuk, genç-ihtiyar, hayvanları ile beraber günlerce makineli tüfeklerle taranıp katledilen insanların kanı kurummuş değil. Dersim hala kan içinde. Munzur hala kan aktıyor. Ve dağları taşları kana bulayan zalim Türk ordusu, bunu da yetersiz bulup, Güney Kürdistan dağlarını bombalıyor. Sınırdaki silahsız, savunmasız yoksul Kürt köylerini yağmalıyor, yaşlı, sakat insanları kurşuna diziyor. Ve gazetelerde şöyle bir haber: "9 bölgede Genel Valilik kurulacak". Yoruma gerek yok. Kemalistlerin Tunceli Kanunu ile (1935) kurdukları Genel Valilikler ve onların kanlı uygulamaları hafızalardan silinmedi.

Faşizm mi?

Hani şu "finan kapitalin en barbar, en vahşi kanadının açık terörist diktatörlüğü"! Buna karşı olmayan kim var ki?

Bu konuyu, değişik boyutları ile ve özellikle örgütlenmeye ilişkin boyutları ile ayrı bir yazıda ele alacağız.

Hürriyet

1 Haziran 1983

9 bölgede genel valilik kurulacak

- Bakanlar Kurulu tarafından onaylanan kararnamede, genel valilere kendilerine bağlı valiliklerin denetimi üzerinde tam yetki veriliyor.

Kemal BAĞLUM

ANKARA, (Hürriyet) - Seçimlerden sonra anarşi ve terörün tırmanışını önlemek için Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne paralel olarak 9 bölgede genel valilikler kurulacak.

Konu ile ilgili kanun kuvvetindeki kararname, Bakanlar Kurulu'nda onaylandı. Kararnamede bölge genel valiliklerinin 7 ile 9 arasında bulunması istendi.

İdari sistemimizde önemli bir değişikliği içeren kanun kuvvetindeki kararname, genel valilere, kendilerine bağlı valiliklerin tüm denetim ve işlemleri üzerinde tam yetki veriyor.

Genel vali, bir valinin veya kaymakamın değiştirilmesini veya görevinden alınmasını İçişleri Bakanlığı'ndan isteyebilecek. Merkezin yükünü hafifletmek amacıyla vatandaşın işinin yerinde derhal halledilmesi, bu makam tarafından gerçekleştirilecek. Böylece vatandaş bürokratik engellerden kurtarılacak.

Anayasa kurulacak bölge valiliklerinin yasayla düzenleneceğine işaret ediyor. Gerekecekte ise bu kuruluşun "Özellikle hizmetin görülmesini aksatıcı bürokratik engellerin ortadan kaldırılması amacıyla" tasarlandığı vurgulanıyor

الشماليه في اظهار رجل كعزیز نسين (كاتب تركي) معروف بعدائه للحركه الكرديه، وكانه مناضل قل مثيله، فقط لانه ذرف الدموع لاجل (٥٢) نقابيا، و عدة اساتذة جامعيين معروفين بشوفينيتهم، في حين مراقبتهم من بعيد للرجعي خميني وهو يقوم بسفك دماء الشعب الكردي. بدون شك لا بد من استخدام كافة السبل والوسائل لشرح وتبيان ما يجري في تركيا من تطورات و لتعريه القمع والوحشييه التي تقوم بها الطبقات الحاكمه. ولكن ما هو الموقف حين تعرض شعبك للمجازر. هذا هو موضوعنا. ان معظم القوى السياسيه في كردستان الشماليه تفكر بثورة داخل الحدود السياسيه للدوله التي يعيشون فيها بل ضمن حدود جغرافيه معينه. مثلا فان القوى السياسيه في كردستان الشماليه، على الرغم من استعمالها للمفاهيم وجمال براقه، تحدد وتسجن المساله ضمن حدود الميثاق القومي، وهكذا فان شعار الاستقلال يفقد كل محتواه و يستخدم فقط كمادة تجميليه واسلوب دعائي. ولهذا ايضا ينظر الى مساله التنظيم المركزي والواحد وكانه امر مستحيل. ذلك انه لغه جديدة و محتوى اخر. وكمنا ذكرنا ان تنظيم ثورة يعني تنظيم فكرة، وايدولوجييه و سياسيه. الفكرة هي حدود دوله، واذا اخذتم البروليتاريا ضمن حدود هذه الدوله كايديولوجيه، والانطلاق من واقع اوضاع المنطقه كسياسه، فان محصله كل هذا يعني البرنامج. هذا يدل ايضا على ان المساله ليست متعلقه فقط بالبروليتاريا والجماهير الكادحه غير البروليتاريه، بل هي في الاخطاء والنواقص النظرية والبرنامجيه. المساله هي في التفهيم السياسي للقضية. ولهذا فان تنظيم الحزب الشيوعيه الكردي ستانبي هي المهمه الاساسيه في تنظيم الثورة الكردي ستانبيه. وهاتان المهمتان مترابطتان و متكاملتان. و يجب تحقيقهما. و حتما ستنفذ.

حل سياسي اصلاحي . وكما اوضح لينين : ان مفهوم الاص
لاحيه يتعارض ويناقض مفهوم الثورة . (.....) ولكن هذا التعار
ليس مطلقا ، وهذا الحد ليس ثابتا بل انه حيوى ويغير من موا
قعته . يجب علينا التوضيح امام وحسب كل ظاهرة ماديه .
المساله ليست هذه . فالمساله ليست الوقوف ضد والعداء
لنضال القوى الوطنيه الديموقراطيه في العراق وايران لانهم يطالب
ون بالحكم الذاتي ، بل هي وضع العلاقات بين القوى السياسيه
في اطارها الصحيح . هذا والمساله الاساسيه هي تطوير
واذكاء الوعي السياسي للبروليتاريا ، وانماء الوعي القومي
الديموقراطي للجماهير الكادحه غير البروليتاريه . طبعاً هذا
لا يتحقق من خلال مفاهيم مجردة . بل يتحقق حين ياخذ الشيوعيون
مواقفهم الطبيعيه في الساحة . فقوة ماديه تهزم امام قوة ماد
يه اخرى . التواجد في الساحة كقوة ماديه يعني زوال الهوة
العميقه بين الطبقة والحزب . انه يعني اعداد حزب مسلح بنظر
يه ثوريه (بالماركسيه) متلاحم مع الطبقة الثوريه القادرة
على قيادة الثورة حتى الهدف النهائي . التي هي البروليتاريا
وهذا يمر من خلال تفهم المساله نظريا و برنامجيا . ان واقع
کردستان الشماليه هو الدليل المادى على عدم تفهم المساله
نظريا وبرنامجيا . ايضا القوى السياسيه في هذه الساحة
واقعه تحت تاثير ونفوذ اليسار التركي . منذ تسلم الجنرال
ايفرين السلطه ، تم نشر مئات الالاف من الصفحات ، وفي اوروبا
لم تنقطع المسيرات والتظاهرات والاضرابات عن الطعام
في حين كانت حرب رهيبه جاريه في ايران ، ولا تزال مستمرة .
والخميني ليس كالجنرال ايفرين ، فهو لا يحتاج الى المحاكم
والسجون واقبيه التعذيب ، بل انه يقتل مباشرة ، يقيم الاعداء
- مات في الساحات والشوارع ، بالاضافه الى قصف مراكز
المدن والقري بالقنابل والمدافع ، و حرق الغابات و اراقه دماء
المدنيين . كيف يمكن شرح تسابق احزاب كردستان

ففي ساحه كردستان العراق التي تعيش مقامه مسلحه منذ العديد من السنين، فاننا نكاد لانعثر على ايه وثائق وادبيات تتعلق بهذه المسائل و المواضيع . هذا بالاضافه الى عدم وجود مكاتب اعلام صحيح ، والنقص في برمجته اصدار المطبوعات والمنشورات ، كذلك العجز الواضح في النشاطات الدوليه . هناك فقط جمعيات طلابيه قائمه منذ سنوات عديدة تعاني من التناقصات الداخليه ، مختنقه بالتكتلات ، عديمه العمل والفاعليه . منذ اكثر من ثلاثه سنوات والحزب الديموقراطي الكردستاني - ايران ، يقود عشرات الالاف من البيشمرکه و جماهيرا مسلحه يزيد عددها على الـ ٤٠ الف ، وهو يعتبر القوة المسيطره في المنطقه . ومن خلال علاقات هذا الحزب مع القوى السياسيه في هذا الجزء او في الاجزاء الاخرى ، فانه يقف بعيدا عن اطار تنظيم ثورة "الفباء" كلف الحدك ايران الكثير ما ديا طبعه ، غنيه بالايضاحات الاصلاحيه للاطروحات السياسيه العامه للنضال . ان الالفباء هذه لا تملك حتى الشجاعه الكافيه لتبين وتظهر حدود منطقته الحكم الذاتي لكردستان . فعلى غلا فيها مدرسه رسميه يرترف فوقها العلم الايراني . ليس هناك اى تفسير لهذا سوى انه يعني ان الاكراد في هذا الجزء هم ايرانيو الجبال . هولاء الرقاق يلحون باصرار على مقوله "عدم التدخل في الشؤون الداخليه" . انهم يسمون العمل الثوري للقوى لثوريه التي تبين وتكشف الاخطاء بالتدخل في الشؤون الداخليه في الوقت الذي تسيطر ايديولوجيه خاطئه ، بالاضافه الخطا الاهداف السياسيه ، في احدى اهم اجزاء كردستان . نحن نتوقع من حركه برجوازيه ديموقراطيه ان تكون ذات محتوى و حامل للوعي البرجوازي الديموقراطي على الاقل . و كذلك فاننا نظهر و نبدي الاحترام لمطلب الحكم الذاتي ، هدف و مطلب البرجوازيه الديموقراطيه . واذا وجب فاننا نساند هذا المطلب ضمن ووفق شروط محددة . بالطبع لمطلب الحكم الذاتي

التحالف بين هاتين القوتين الجماهيريتين، والعجز عن الوصول الى بناء العلاقات الواضحة الابعاد والمحدودة بين مختلف القوى في ساحه النضال، وعدم تحقيق التحالف بين الشيوعيين والوطنيين الديمقراطيين، بدون تحقيق هذه الامور كافة، فانه غير ممكن القيام بخطوات متقدمه، وارساء اساس وتحقيق مواقع ثابتة على درب الثورة الكرد ستانیه. لا يمكن تنظيم ثورة في حين ان مستوى التجمعات الصغيرة، وواقع التفسخ لا يزال مستمرا، بجهات تبني اثر فشل جهات اخرى وبالتزاج السياسي بين تجمعات ثابتة الواقع عقمها وانحلالها، لا يمكن تنظيم ثورة ابدا. ان اعتبار كبير وصغر حجم، وتشرذم التجمعات التي بينها وبين القوى الاجتماعيه للثورة هوة كبيرة كبارومتر النضال السياسي خطأ فادح. هذا يعني الاستسلام للمبالغه والتقييمات الذاتية، انه مخادع.

ان الجمعيات المتألفة من 3 - 5 اعضاء، والاحزاب المتألفة من 5 - 10 اعضاء واقتصار لجانها المركزيه على عضوين في اكثر الاحيان، العاجزة عن بيع 60-70 عددا من جرائدها (هذا والكثير منهم لا يعرفون عنها شيئا، ولا يطالعونها)، يبين ويوضح الوجه الحقيقي للبنية السياسي والتنظيميه. هنا لا بد من الاشارة الى ان ما نذكره يتعلق بكرديستان الكبرى عموما، ولكن وفي اماكن ومواقع عديدة تتعلق بكرديستان الشماليه بشكل خاص. ان القوى السياسييه في كردستان العراق و ايران والتي هي اكثر خبرة وتجربه في الممارسة

السياسيه، فان مستواها في المسائل البرنامجيه والنظريه اكثر ضيقا ومخاطره. ان قضايا الاشتراكييه ومهام البروليتاريا الاشتراكييه، القومييه الديمقراطييه والاشتراكييه، ليست من بين اهتمامات النشاطات والممارسه السياسييه لهذه القوى التي تحدد نضالها لاجل الحكم الذاتي.

اندلاع الثورة. لذا فان قيام ثورة ليس تابعا لارادات وتمنيات
فردية. و اساتذة الماركسيه ذكروا دوما للثوار العبارة
التاليه: اذهبوا الى الطبقة و تلاحموا معها. وفي كردستان
فان نمو و تطور الوعي الطبقي للبروليتاريا و ازدياد الوعي
السياسي للفلاحين يعني نمو طاقات الثورة و تزايد قوتها.
ان قوة الثورة تقاس بمدى تطورو تعمق الوعي السياسي
الاشتراكي للبروليتاريا، و تسلح الفلاحين بالوعي القومي
الديموقراطي. هذه التحولات و التطورات لا تحدث هكذا فجأة. ان
البروليتاريا الكرد ستا نيه (بالرغم من وضعها الخاطي) ممكن
بل انها تتمكن الان و من خلال النشاطات النقابيه من التوصل
الى الوعي الطبقي، و كذلك فلا حوا كردستان فمن خلال حقائق
الحياة الماديه يتمكنون من الوصول الى الوعي القومي الديموقرا
- طي . و مساله تنظيم ثورة تعني وضع كافة النشاطات و ال
- خبرات و المعارف في اطار العمل السياسي الثوري بحيث
تتمكن من تغيير ارادة الجموع الى ارادة جماهيريه واعيه. وهذا
كله يفرض على الطليعه المنظمه ايصال المعلومات والمعرفه والوعي
الى جموع العمال و الفلاحين و العمل دون انقطاع و دون ملل و
بحزم. وبالتالي فان هذا يعني تحضير برنامج سياسي واضح
المعالم ذو شعارات واضحه وحازمه، و يتجاوب و يتوافق مع
حقائق الحياة. ان الطروحات النظرية - الايديولوجيه المغايرة
للحقائق الماديه ليست سوى عبارات براقه وزخرفه لفظيه.
ان تنظيم ثورة يعني معرفه و وعي عمل ماذا و كيف؟ ولهذا
يقال: ليست هناك ممارسه ثوريه بدون نظريه ثوريه.
ويقال ايضا: ان حركه سياسيه تفتقد نظريه ثوريه، لا تمك
حق الوجود و الاستمرار، وحتما ستواجه الافلاس السياسي.
وهذه الحقيقه تتضح وذلك حين نظرتنا الى واقع التجربه الكردست
- انيه. و بدون نضج وتكامل الوعي السياسي للبروليتاريا
والتطور و السمو السياسي للفلاحين، وعدم تحقيق

ولا يغير من افكاره و مفاهيمه، هو فرد يعيش بعقليه و منطق الزمن الغابر. هذا الوضع الذي يجعل هذا الفرد يعكر و يفسد الامور حين تناوله و مناقشته لقضايا و مسائل الزمن المعاصر. نحن نعلم ان تغيير مجتمع ليس تابعا لارادة و تمنيات

الافراد. و جميع الثورات هي حوادث و وقائع اجتماعيه - تاريخيه و نتيجته و ثمرة تحولات و تغيرات مستمرة لعدة سنوات في كافة بنى المجتمع. ان دور العامل الانساني في عملية الثورة محدود و يتلخص في انه يزيد من سرعه هذه التحولات. و الثورة ليست فقط جبهه كفاح و صدامات موقعيه هنا وهناك مع اجهزة و ادوات التسلط للقوى الحاكمه، بل هي نضال و كفاح مستمر في كافة مجالات الحياة. هذه المجالات المترابطه و المتعلقة ببعضها البعض. انها تعني نضالا عنيفا لاهوادة فيه ضد ادوات التسلط و الحكم، و صراعا مستمرا مع ايدولوجيه و سياسه و اشكال العلاقات الاقتصادية القائمه للطبقات الحاكمه. انه نضال و كفاح في كافة المجالات، من المعامل الى المزارع حتى المدارس، في مراكز الجيش و مختلف المؤسسات الاداريه. بعبارة اخرى الثورة هي نضال متواصل و صراع عنيف مع كافة البنيات السياسيه و الايدولوجيه و الاجتماعيه التي تقوم و تستند عليها الطبقات الحاكمه. الثورة صراع و حرب مستمرة. ولكن اولا يجب قيام التنظيم و اكمال الوعي الحركي للطبقة الثوريه التي ستقود الثورة الى الهدف النهائي. ليس ممكنا تنظيم ثورة بدون تسليح الطبقة الثوريه بالوعي الطبقي و الانتظام في الحركة والعمل، بالاضافه الى انضمام القسم الاكبر من الجماهير الى صفوف الثورة. كذلك مساله التوجه او القيادة امر بالغ الاهميه. ان توفر هذه الظروف الذاتيه و الموضوعيه هي علامات و دلائل النضج المساعد لتنظيم ثورة ايضا ظروف البلد و الظروف الدوليه ذات اهميه كبيره في

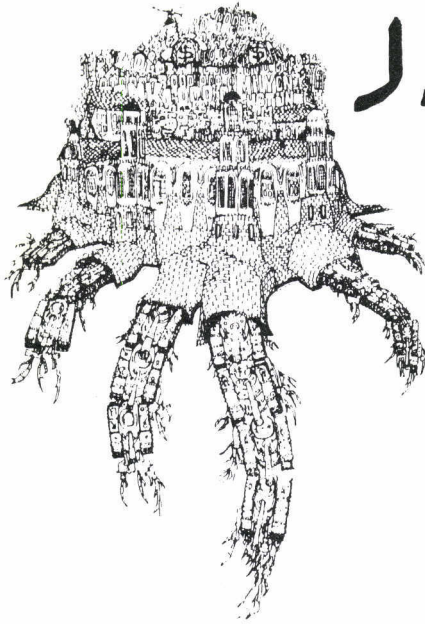
فسي تنظيم ثورة.

يقول غرامشي عن الزمن الحاضر ، بل عن زمن حاضر واضح المعالم والابعاد : كيف يمكن معالجه و مناقشه قضايا ومسائل الزمن الحاضر بعقلية متعبه بقضايا الزمن الماضي القابر . من الواضح ان مفهوم الزمن الحاضر او المعاصرة لا وجود له في كردستان فمنطق وعقلية القوى السياسيه في حاله تفسخ و مرهقه بمسائل و قضايا غير معاصرة . بالطبع ليس ممكنا تنظيم ثورة في ساحه تعيش المناورات و الحيل السياسيه لقيادات تصر بعناد على الحفاظ على مواقعها القياديه باى ثمن فسي تنظيمات متفسخه ، متشرذمه ، تعيش افلاسا سياسيا و عجزا ايديولوجيا ، تتحرك وفق ردود الفعل الاليه الناتجه عن المصالح الفئويه الضيقه ، ليس ممكنا تنظيم ثورة في مثل هذه الظروف حيث العقم و انعدام الحيويه و الافتقار الى الروح النضاليه ، بل ليس ممكنا تنظيم جمعيه ، او اصدار جريده او حتى القيام بتظاهره سياسيه . ان تنظيم ثورة يبدأ بتنظيم ايديولوجيه ، فكرة ، و سياسه معينه . الثورة تعني قلب مجتمع راسا على عقب بجميع جوانبه و ابعاده . انها تعني تغيير المفاهيم و القيم و شكل العلاقات الاجتماعيه السائدة . انها تعني انتقال السلطه من يد طبقه الى يد طبقه اخرى وبالتالي ظهور و قيام مفاهيم و قيم طبقه مكان مفاهيم و قيم طبقه اخرى . انها تعني نشوء مؤسسات جديدة محل المؤسسات القديمه كنتيجه حتميه لقيام العلاقات الاجتماعيه الجديده . و لكن قبل كل هذا هناك امر يجب القيام به ، و هو ان يغير الانسان من نفسه بنفسه ، اى مراجعه الفرد و محاسبته لذاته في كل لحظه . بالطبع فالفرد الذى لا يراجع نفسه و يحاسبها ، ولا يطور

اراضي كردستان الواقعة ضمن حدود الدولة العراقية ٠٠٠٠ دون اراقه نقله دم واحدة!! ولحفظ الامن وضمان الاستقرار في المنطقة، ولكن القوى السياسييه في المنطقه تقول بان القوات التركيه قد تعرضت لخسائر فادحه، بدليل ان مستشفيات مدينه ديار بكر مملوءه بالجنود الاتراك الجرحى . كذلك اشار الاعلام العالمي الي ان قد تم ارسال مستشفيات ميدانيه الي مناطق القتال . وهناك معلومات بان هذا الهجوم الفاشل سياخذ ابعادا اكبر باستخدام القنابل الفسفوريه . ان القوات الغازيه تقوم بمحاصره قرى الحدود العزلاء . كما انها لا تسمح للصحافيين بالدخول الي المنطقه . التاريخ يذكر لنا الكثير عن الممارسات الوحشييه لهذا الجيتر الهيجي مثل زيلان، ديرسيم . وليس هناك ادنى شك في ان هذا الجيتر لن يترد ايدا في تطبيق العمليات الوحشييه التي اعتاد عليها ضد القرى العزلاء . ولاول مرة منذ ١٦٠/ عاما تحدث مواجهه بين الجيش التركي والجيش التركي والتنظيم العسكري ذو الخبرة . واذا تمكن الجيش مرگه من تنظيم المقا - ومو لم يترك الساحه لضرورات سياسييه وبنبويه فان الجيتر التركي سينال صفعه كان يستحقها منذ يوم انشائه . كما انه يمزق اوليفارشييه الجنرالات . وهنا لا بد من الاشارة الي سوء الطالع التاريخي وهو افتقار كردستان الشماليه الي التنظيم والمقاومه المسلحه . و مرة اخرى ظهر للعيان بطلان الادعاءات الفارغه امام واقع الحياه المادي . ان المناقح النسبي تعرضت لهجوم قوات الاحتلال بتواجد فيها الحدك فاعراق بشكل منظم . ان الحدك العراق متهم بالعماله للا ميرالييه والخيانه من قبل القسم الاكبر من القوى اليساريه والوطنييه الكردييه والعربييه والتركيه . ليس واضاحتى الان الموقف الذي اتخذه والذي سيتخذه الحزب الديموقراطي الكردي كردستانيه العراق تجاه قوات الاحتلال الغازيه . ان الحدك - العراق يقف امام امتحان تاريخي . وفي حاله قيام الحدك - العراق بالمقاومه فان مساله تسميته وتقييمه ذو اهميه بالغه بالنسبه لسياسه التحالفات في الثورة الكردستانيه . لان كل ضربه سيجهاها الحدك - العراق الي الجيش التركي هي بالتالي ضربه للاستعمار والفاشييه والاميرالييه . كما انها تساعد علي تطور التنظيم والوعي الجماهيري وتزليل الخوف الطاغوي وتخدم عمليه التحوا الي الانتفاضه الثوريه . ويمكن ان يحدث العكس ايضا . من الممكن ان يترك الحدك - العراق الجمال هيروحيدة عزلاء . دون ايه مقاومه . هذا يعني امكانيه تسرب القوات التركيه حتى مقرات الاتحاد الوطني الكردستاني . والتوصل حتى الي مواقع الحدك ايران . ان الاتحاد والتضامن في المنطقه حاليا امر مهم جدا . والتصدى والمقاومه ذات اهميه كبيرى . وهما كانت النتايج السياسييه سلبيه او ايجابيه . فان كافه القوى السياسييه تريد وتوقع ان يتصدى بيترمرگه الحدك - العراق لقوات الاحتلال التركيه ويقاومها . وكما اشرفنا مرات عديدة الي مساله جمع كافه القوى في جبهه كفاحيه واحده . فان هذا الامر يفرض نفسه اليوم بكل قوه ويظهر توافقاتا مسع الواقع . ان الجيش التركي الذي يريق دماء الشعب الكردي اليوم باعمال عدوانييه جديده سيهزم في كردستان . يجبان يهزم . ان هذا النضال هو في سبيل الاستقلال والوحده والعيش بكرامه وحتما سيتوج بالانتصار .

ان الحزب الشيوعي الكردستاني - الهيئه التنظيميه يقف بكل قوه الي جانب المقاومه ضد قوات الاحتلال .

الوحده لاجل تحرر كردستان القومي والاجتماعي .

جيش الاحتلال أُفْرَج!

الجيش التركي سيهزم في كردستان •

بعد قيام الرجعية الخمينية بمحاولات انتهاء و تصفيه حزب توده و توتر العلاقات السوفيتيه
الایرانيه، تقف الان سوريا في مواجهه التهديد العدواني الاسرائيلي • والجيش التركي يستعد
للقيام بعمليات عسكرية ضد العقائدين الازمن في شمال قبرص • وبعد تبعثر وانقسام ا
الجيئه التي انشأت اثر لقاء / ١٩ / / منظمه في ليبيا، اندلعت الصدامات المسلحه بين
الاتحاد الوطني الكردستاني و الجيئه الوطنيه الديموقراطيه العراقيه (حدك - عراق عجم و
باسوك محسك) • هذه الصدامات انتهت (جيد) • كذلك تعرض العراق و باسوك و محسك
لخسائر كبيره • ليس مهما هنا مناقشه من الذي بدأ الهجوم و اى طرف هو المعتدى و من
هو الرابع او الخاسر • فمن الواضح ان ما حصل هو لمصلحه و في خدمه نظام صدام الديكتا -
تورى • بالاضافه الى الاضرار و الخسائر الفادحه التي تلحقها بنضال الشعب الكردي
لجبل الاستقلال و الوحدة • انها كارثه قوميه لكردستان ان التحركات التخريبيه بين
القوى السياسيه الموجوده والتي ستستمر في وجودها لمدة طويله و تحريض البيشمركة و تشويق
للاقتتال في هذه المرحله بالذات حيث الوضع السياسي، و التاريخي و الاجتماعى مستمر في التطور
مخلقا بذلك الظروف المساعدة للنضال لاجل الاستقلال و الوحدة، منطاً لا يفتقر • وفي هذه الظروف
و الدماء لازالت تراق تحرك الجيش التركي بقوات كبيره (في الاسبوع الاخير لشهرايار) باتجاه
منطقه هكارى • واستنادا الى المصادر الرسميه فان هذه القوات قد تقدمت / ٣٠ / كم داخل

Ji boyi Yekiti û seba Partiya
Komunist a Kurdistan gele
bin dest ji zeft û gefta me-
tingehparêzan xelaske. Bî
qrar, rasti, rexine kîrîn
Bî dîl û can.

Feqir

PARTÎ

Pêta agir li Kurdistan
Averu bîkî serî çîyan
Rexine kîrîn mafê giyan
Tû kes nebên va A wan
Îro û bî bîba ne gotin
Yan rîzgari yan mîrîn
Azin bibe li Kurdistan

Kû welat tev ron bîkî
Olê ji ser gel çê bîkî
Menceseran bavên jor
Ure li dijîm der bîkî
Nisax nebîn tu insan
Îdî kes nebîn wîsan
Sistem dîbê a karkîr
Taliyê zeft û gefte pîr
Îcar nebe mal û mîlk

Kû em bîkî cenga xwe
Urf, edet bî gelê xwe
Recetan gava derkî
Derman bîbîn bî xwe
Îdî bawer bîkî gel
Sosyalîzm a me tev
Tîştên nuh û baş çêkî
Aboriya xwe bilînd bîkî
Nezanê jî nav xwe rakî

Feqir ahmed 20.6.1982

Organa Weşanê ya
Partiya Komunist a Kurdistanê-
Komita Hûnanê

Kürdistan Komünist Partisi-
Örgütlenme Komitesi Yayın Organıdır

لسان حال الهيئة التنظيمية
للحزب الشيوعي الكردستاني

Navnîşan-Adress

Oberstr.42, 41 Duisburg 1 - BRD.

Postlagerkarte NR. 012097
1000 Berlin 12 -BRD

Postbuss:598 7400 AN Deventer-Holland

ji bo rîzgariya netewî û civakî

Yekiti

4

21 Puşper 1983